

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

21. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2007

Vi fik desværre ret

Den 18. marts er det 20 år siden, at en flok bekymrede mennesker satte hinanden stævne i Virum Hallen for at diskutere, hvad man skulle forholde sig til den fremmede kolonisering, som et folketingsflertal havde iværksat uden at have gjort hverken befolkningen eller sig selv klart, hvad de langsigtede konsekvenser ville blive.

Der var enighed om, at der burde iværksættes et udredningsarbejde, som kunne klarlægge konsekvenserne, så danskerne kunne få mulighed for at tage stilling til spørgsmålet på et kvalificeret grundlag.

Som redskab for dette oplysningsarbejde dannede forsamlingen Den Danske Forening med blandt andet det formål, "at advare mod den opløsning af vor kulturelle og folkelige enhed, som forvoldes af overdreven tilstrømning fra overbefolkningsstruede lande".

Foreningen forsøgte i sine første år at myndighederne til at iværksætte et udredningsarbejde. Da det ikke lykkedes, forsøgte foreningen at trække oplysninger af myndighederne. Det kom der ikke meget ud af.

De ledende politikere og dermed myndighederne ønskede ganske enkelt ikke at vide og bagatellerede DDFs advarsler på dette grundlag. Imens gik udviklingen sin skæve gang, - så skæv, at daværende un-

dervisningsminister Bertel Haarder allerede i 1989 luftede tanken om at begrænse andelen af fremmede elever i skoleklasserne til højst 30 pct.

Den katastrofale udvikling fremgår af det faktum, at dette forslag få år senere var uigennemførligt. I dag er der hele skoler, hvor andelen af fremmede børn er 100 pct.

I stedet for at lægge fakta på bordet eftersnakkede mange politikere ansvarsløse interesseorganisationers løfter om kulturel berigelse og farverigt fællesskab.



Den Danske Forening advarede for-gæves mod konsekvenserne.

I dag står vi så med det farverige fællesskab og dets mange ghettoer med til stadighed voksende skarer af mere og mere hadefulde fjender af det samfund og den tolerance, som gav de pågældende adgang til at slå sig ned i landet på den indfødte befolkningens bekostning.

Det tolerante og trygge samfund, vi

kendte indtil for et par årtier siden, er nu under hastig afvikling. "En fremmed er en ven, du endnu ikke har mødt", fik vi at vide. Ja, måske, - eller også er han en fjende, som kan finde på at udløse en bombe på Nørreport Station.

I dag anvendes en voksende andel af samfundets ressourcer, som kunne have været anvendt på mere livsbe-kræftende formål, på vagter i ind-købscentre, overvågning her, der og alle vegne og anti-terror kontrol i lufthavnene.

Lige meget hjælper det. Trygheden og friheden er under et konstant voksende pres, og nu taler politikere fra alle partier om nødvendigheden af at bevare samfundets sammen-hængskraft. De har med andre ord gjort den advarsel imod "opløsning af vor kulturelle og folkelige enhed", som Den Danske Forening fremkom med for 20 år siden, til deres.

Vil ville ønske, at vi havde taget fejl. Vi fik desværre ret.

"Og hvad kan man så bruge den konstatering til?", vil nogen ganske naturligt spørge.

Man kunne jo bruge den til at over-veje, hvem der så må være bedst kvalificeret til at give råd vedrøren-de fremtiden!

HV

Rapport fra Sverige

Gode kræfter har forsøgt at organisere en modstandsbevægelse med Den Danske Forening som model. Det er ikke rigtigt lykkedes endnu.

Side 5

DDFs 20 år i billeder

Midtersiderne indeholder denne gang en mosaik af fotos og andre illustrationer fra de forløbne 20 år.

Gode minder - styrkende minder

Side 11 - 14

Dommedagsprofeten

I muhamedanismens barndom vendte moskeerne mod Jerusalem. Så fandt man på, at de skulle vende imod Mekka.

Side 19

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
h.vinter@tiscali.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 20 91 88 39
h.vinter@tiscali.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Dr. phil. Sune Dalgård
Niels Bach Jensen
Keld Rasmussen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
pv@nypost.dk

International redaktør:
Konsulent Ole Gerstrøm

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

Hvad sagde vi?!

På næste side findes et aftryk af forsidens på den første udgave af Danskeren fra 1987.

Her kan man blandt andet læse, at foreningen advarede om, at Danmark kunne komme til at stå med ca. 400.000 mennesker med vildt fremmed baggrund om blot 13-14 år. Altså ved begyndelsen af indeværende årtusinde.

Denne påstand blev afvist af hele det etablerede Danmark.

"Sådan går det jo ikke. I øjeblikket udgør flygtningene 0,3% af befolkningen" beroligede statsminister Poul Schlüter allerede 4/8 1985 i Berlingske Tidende.

"De kan stå på langsiden i Idrætsparken", påstod samme avis 19/2 1989.

"Der har jo været indvandringsstop i Danmark siden 1973", beroligede Bettina Heltberg i Politiken i august 1989.

De mennesker, som nu kom til Danmark var jo flygtninge, og "naturligvis må vi gå ud fra, at flygtninge kun opholder sig hos os midlertidigt", beroligede Per Stig Møller i Berlingske Tidende 16/2 1988.

I følge Danmarks Statistik var der ved udgangen af år 2000 i alt 395.947 indvandrere og efterkommere af indvandrere i Danmark. Hertil skal lægges 106.108, som blev tildelt dansk statsborgerskab samt disses børn under 18 år.

Hvis vi meget forsigtigt antager, at det drejer sig om 1 barn pr. tildelt statsborgerskab, kommer vi frem til et samlet antal fremmede på mindst 608.000.

Hvem fik ret?

Hvem bør man så spørge, hvis man vil vide noget om fremtiden?

HV

En anstændig flygtningepolitik

Ifølge Ritzau, vil Dansk Folkeparti fremsætte et lovforslag inden næste valg, der vil ophæve den permanente opholdstilladelse efter syv års asyl.

Ifølge Dansk Folkeparti skal flygtninge ikke have ret til permanent opholdstilladelse, uanset hvor længe de har været i Danmark.

Det er et udmærket initiativ:

Det er netop den permanente opholdstilladelse, der ophæver flygtningebegrebet, og gør flygtninge til indvandre-re. Det er præcis det, der har skabt den barske tone i udlændinge-debatten.

En flygtning er en person, der har behov for asyl - og beskyttelse, - så længe forholdene i hjemlandet ikke giver tilstrækkelig sikkerhed.

Når forholdene har ændret sig til det bedre, skal en flygtning forlade værtslandet og rejse hjem.

Derved, gives der plads til evt. nye flygtninge, der har asyl behov.

Det er det, de fleste danskere opfatter som sund fornuft.

Modsat de kredse, der for enhver pris vil gøre alle, der anmoder om asyl, til

såkaldte ny-danskere.

Det er det, mange opfatter som immigrationspolitik.

I de seneste 30 år er det denne kurs, man har fulgt. Resultatet er, at Danmark i dag er blevet multietniseret land, - uden danskernes godkendelse.

Herved har man ødelagt flygtningebegrebet og grundlagt en dyb modsætning imellem fremmede og danskerne.

Det er ikke noget, man ændrer ved en lang række integrations-projekter; dertil har bedraget været for stor.

Resultatet ser vi nu med ghetto-bebyggelser, stigende grov vold i det offentlige rum og en stærk islamisk femtekolonne i Danmark. En befolkningsgruppe, der aldrig vil blive en del af Danmark.

For mange, det afgørende og største politiske problem i Danmark.

Godt, at Dansk Folkeparti nu tager problemet op til behandling i Folketinget.

PVJ

DANSKEREN

Udgivet af
DEN DANSKE FORENING

NR. 1 - MAJ 1987

Kære Landsmænd!

Den Danske Forening af 18. marts 1987 er stiftet med det formål at modvirke fremmedgørelsen af Danmark. En mindre kreds, som havde sammenkaldt det stiftende møde, blev bedt om at fortsætte bestræbelserne, og hermed forelægges de første tiltag med indbydelse til indmeldelse.

De foreløbig begrænsede ressourcer har sinket forbedringen noget.

Vi er en kreds af mennesker, hvis erfaringer fra forskellige erhverv har ligget uden for politik, men som er stærkt foruroliget ved langtidsvirkningerne af den fremmedpolitik, som de politiske partier har tilladt at udvikle sig.

Danmark har aldrig tidligere haft problemer med indvandring. Hidtil har gæst og vært kunnet finde hinanden i gensidig forståelse af fælles værdier og af gæstevenskabs gensidige forpligtelser. Men efter at Folketinget i 1983 indførte, hvad dets medlemmer kaldte »verdens bedste flygtningelov«, steg antallet af indrejste asylsøgere fra nogle hundrede i 1983 til 9-10.000 i 1986. Dette uforberedte spring medførte europæiske toprater og kaos i modtagelsen, hvis led efter tur blev - og for de senere og afgørende led endnu er - katastrofalt overbelastet.

Med et stærkt stigende antal af indvandrere fra helt andre kulturkredse og de deraf følgende kontaktvanskeligheder udvikles beklageligvis den forståelseskluft, som ses i alle etablerede samfund ved organiseret større indvandring af kulturfremmede. Allerede af rent talmæssige grunde måtte man fra 1986 indføre nye regler, og tallet af indvandrere er aftaget. Men faren for ny, overvældende tilstrømning er langt fra fjernet.

Verdens flygtningeproblem er så enormt, at den forskel i antal, der for Danmark kan være afgørende for dets fremtid, for verdensproblemet's løsning er ubetydelig; landet er for lille som socialkontor for hele kloden.

Ifølge gentagne rundspørger mener 75% af danskere, at man nu, lige som f.eks. Holland og Schweiz, må holde indvandringen under kontrol. Der er både bolig- og uddannelsessagende herhjemme, som har været sat til side for de fremmede - for ikke at nævne grøn-lændere. De må nu stå for tur.

Mange tror fejlagtigt, at sagen nu er bragt i orden - i tillid til, at landets politikere i forståelse for sagens betydning vil have respekt for flertallets ønske. Men her tager man skæbnesvangert fejl.

Man vil ved eftertanke konstatere, at manglen på udtalelser fra landets regering om denne sag, hvis afgørelse kan sætte sit uigenkaldelige præg på det danske folk, står i grotesk misforhold til et utal af læserbreve fra os almindelige mennesker. Efter de sparsomme forlydender fra partierne vil man ikke slå sig til tåls med de op mod 100.000 fremmede, som man i de sidste årtier har lukket ind i et land med en ikke ubetydelig arbejdsløshed, med verdens største gæld pr. indbygger, største skattetryk, højeste arbejdsløshedsunderstøttelse og ulandshjælp i topklasse. Man vil med en planlagt ændring af fremmedloven tillade en indvandring af 5000 personer om året; med familiesammenføringer bliver der flere gange så mange, og efter de i øjeblikket foreliggende fødselstal kan det med grund befrygtes, at vi vil stå med ca. 400.000 mennesker af vildt fremmed baggrund om blot 13-14 år.

Nogen begrundelse for at undlade simple talmæssige overvejelser af denne art værdiger regeringen ikke sine vælgere.

Den Danske Forening vil med alle de kræfter og muligheder, der gives den, søge at modvirke den ulyksalige fremmedpolitik, men kan kun gøre det med mange medlemmer. Vi opfordrer derfor alle, vi kan nå med denne henvendelse, til at indmelde sig og til at få flest muligt andre til det samme.

20 år for Danmark

I anledning af jubilæet d. 18. marts udgiver Den Danske Forening en bog, hvori forskellige personer, som har været med fra starten - eller næsten fra starten - fortæller, hvordan de oplevede foreningens første år.

Søren Krarup i forord:

Og nu er der gået 20 år, og arbejdet i Den danske Forening har båret frugt. Lad os bare sige det uden beskedenhed, for det Systemskifte, der fandt sted i 2001 og betød et opgør med kulturradikalismen og dens indvandringspolitik, har i høj grad at gøre med den indsats, der er blevet ydet af Den danske Forening.

Sune Dalgaard:

Den største indsats gjaldt derefter medlemsbladet. Dets indholdsprofil og ydre form var endnu uafklaret...

Det var nok mig, der stærkest stod på, at bladet burde hedde "Danskeren" som i sin tid Grundtvigs blad og som adskillige senere tidsskrifter, senest under besættelsen. Loddegaard tiltrådte det, og da der heller ikke var indvendinger fra anden side, blev det navnet. I førstningen havde jeg nok tænkt mig, at vi i hvert fald til at begynde med kunne nøjes med et mere primitivt duplikeret blad. Det var nok Loddegaards fortjeneste straks at satse på et trykt blad i pænt typografisk udstyr; men vi var ganske enige om, at det skulle være i sort-hvidt og ikke i det dyrere farvetryk, der efterhånden havde et præg af reklametryk.

Ole Hasselbalch:

Samtidig viste det sig, at indflydelsesrige kredse i det nålestribede Danmark tilsyneladende havde ganske stor sympati med forsøgene på at få lukket munden på os. Konsekvensen var, at politiet blev afskåret fra at yde den fysiske op-dækning, som meget hurtigt kunne have bragt udskejelserne til ophør, så vidt som at voldsmændene var lette at identificere og i henhold til det, der foregik, uden videre ville kunne sættes fast. En noget frustreret politimand fortalte mig i forbindelse med en af de politianmeldelser, vi foretog, at der var givet pålæg om ikke at blande sig i disse "politiske" kontroverser.

Foreningens første formand, Johs. Clemmesen, gjorde et stort arbejde for at afsøge mulighederne. Han led - ligesom mange af os andre - af den misforståelse, at folkestyret fungerede, at statens ledere var interesseret i at have



klarhed over, hvad der var op og ned i denne verden, og hvad mon fremtiden ville bringe ikke bare ved næste valg, men på længere sigt. Vi lærte imidlertid hurtigt, at det forholdt sig anderledes.

Harry Vinter:

I september 1994 blev jeg næstformand for foreningen, og i den egenskab rettede jeg derfor henvendelse til Det Danske Center for Menneskerettigheder og foreslog, at vi i fællesskab lavede et seminar eller lignende, som skulle sætte fokus på den krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder, som de mange overgreb på ytrings- og mødefriheden indebar.

I et svar skrev direktør Morten Kjærum, at Centeret ikke specifikt arbejder med denne problemstilling, og at Centeret desuden var travlt optaget i hele 1995. Han opfordrede til gengæld Den Danske Forening til at overveje de menneskeretlige aspekter i forbindelse med foreningens arbejde.

Poul Vinther Jensen:

For mig personligt har det betydet uendeligt meget at være med i den nationale kamp.

Jeg har truffet i hundredvis af gode danske mænd og kvinder rundt om i landet. Landsmænd, der turde sætte deres gode omdømme på højkant.

Jeg er dem alle dybt taknemmelig.

Den Danske Forenings Styrelse har altid bestræbt sig på, at disse mænd og kvinder kunne være os bekendt.

Vi erkender, at der er mange buler i Den Danske Forenings skjold - men pletter, dét har skjoldet ikke.

Erik Christiansen:

Ved møder og foredrag er det altid godt at spørge: "Hvor har indvandringen gavnnet det danske samfund?"

Alle de gode og velmenende mennesker i lokalet sidder altid smilende og tænker hurtigt efter, én gang, en ekstra gang, en gang til ... her i landet er der nu omkring trekvart million indvandrere og deres efterkommere, og deres antal øges stadig. De har indvandret tæt gennem de sidste 40 år fra stadigt fjernere lande; der må da være noget positivt? Vi be'r ikke om 10 ægte succeshistorier, bare én historie om gavn for det danske samfund, som kan balancere lidt med alt det negative?

Bent Jacobsen:

I DDF findes den ægte loyalitet, der er identisk med sandt demokrati, og tillige med den naturlige folkeret, der giver alle Jordens folkeslag retten til at forsvare deres etniske særpræg, det ægte, som naturen udviklede ... i modsætning til hjernesvindets sindssyge ideologier, kosmopolitiske utopier og religioner med verdenserobningsambitioner.

Peter Neerup Buhl:

Det var i starten af halvfemserne fra Lilians lejlighed, at en stor del af foreningens aktiviteter blev planlagt og udført. Vi pakkede "Danskeren" der, tog på natlige plakatopsætnings-ture derfra og uddelte foreningens pjecer med hendes lager som udgangspunkt. Gennem 1991 uddelte Poul Vinther og jeg mange tusinde pjecer i København. Jeg gjorde det også alene og kom ud for enkelte ubehageligheder. Bl.a. blev jeg voldsomt fysisk overfaldet i Frederikssund af en rasende pjecemodtager, som jeg senere opdagede var bidragyder til det fredselkende Radikale Venstres partiblads.

"20 år for Danmark" kan købes ved indsættelse af 100 kr. på foreningens girokonto 4 54 75 51. Beløbet inkluderer forsendelse.

Deltagere i jubilæumsreceptionen 17/3 får et gratis eksemplar.

Rapport fra Sverige

Selv om indvandringskritikken har haft vanskelige arbejdsvilkår i Danmark, er det dog intet at regne i forhold til vilkårene i Sverige. Per Olof Rizell beretter om forsøget på at starte en søsterorganisation til DDF.

Når jeg var tolv år bad en af mine klasskamrater at jeg skulle følge med honom avses. Han hade något som han ville berätta. Vi lämnade skolgården och gick upp på en närbelägen ås. Min kamrat berättade att hans far, som var aktiv i den lokala politiken, sagt att invandringen kommer att leda till att det svenska folket försvinner. Min kamrat var upprörd och bad att jag inte skulle berätta det för någon.

Jag kunde inte riktigt förstå hur vårt folk skulle kunna försvinna. Vårt land dominerades fullständigt av vårt folk, och jag kunde inte tänka mig att detta skulle kunna ändras. Min kamrats tankar har trots det undermitt livs olika skeenden kommit att följa mig, och kommit att bli en ledstjärna under en lång följd av år.

Från att tidigare under ett sekel ha exporterat sin överskottsbefolkning, blev Sverige i och med andra världskriget ett land som människor flyttar till. Det började med flyktingströmmar från våra grannländer. Efter kriget blev det brist på arbetskraft rådande för den snabbt expanderande svenska industrin. Arbetskraftbristen hade kunnat uppvägas med en snabbare rationalisering av jordbruket och en överflyttning av den frigjorda arbetskraften. Istället tilläts industrin importera arbetare. Till en början ett mindre antal som värvades aktivt från Italien, senare även från Jugoslavien.

Den överväldigande majoriteten av invandrarna utgjordes av immigranter som på eget initiativ sökte sig till Sverige. Den allmänna meningen var vid denna tid att främlingarna inte fick bli för många. Sverige skulle förbli svenskt. Den rådande föreställningen hos allmänheten var att invandringen var ett i tiden begränsat fenomen och att den inom kort skulle upphöra.

Under 1970-talet fanns det tecken på att invandringen långsamt börjat skifta karaktär. Allt fler utomeuropéer sökte sig hit, i allmänhet under förevändningen att de var flyktingar. Journalisterna anammade snabbt

begreppet flykting och bidrog på så vis till spridandet av en förfalskad verklighetsbeskrivning.

Makteliten hade dessutom under lång tid byggt upp en föreställning om att allt motstånd mot invandring och en önskan om att Sverige skulle förbli svenskt var synonymt med nazism och rasism. Vid mitten av 80-talet fanns det ett motstånd hos pressen till att ta emot insändare som kritiserade invandringen, men det var trots allt möjligt vid enstaka tillfällen. Jag började vid denna tid att tillsammans med en bekant att samla invandringskritiska insändare och kontakta författarna. Förhoppningen var att i framtiden kunna skapa en organiserad motståndsrörelse.



Per Olof Rizell

Det första organiserade motståndet mot massinvandringen uppstod i den skånska kommunen Sjöbo. Före denna tidpunkt fanns det inte någon organisation eller politiskt parti som med demokratisk inriktning och tillräckligt stor trovärdighet för att kunna ta upp kampen mot den massmediala eliten.

Centerpartisten och ordförande i kommunfullmäktig Sven-Olle Olsson utsattes för en intensiv bevakning av media när han tillsammans med en medlem i Moderaterna skrev en motion om att det borde hållas en folkomröstning i Sjöbo innan

kommunen tog emot några flyktingar.

För första gången framstod det tydligt att det rörde sig om en intressekonflikt mellan det svenska folkets intressen, och främmande folks önskan att få bli delaktiga av vår levnadsstandard och materiella resurser. Det blev också tydligt att journalister och andra opinionsbildare tog ställning för främlingarna.

En förtals och smutskastningskampanj med avskryvbara inslag iscensattes av nyhetsjournalisterna, som reagerade mot att målsättningen att förändra befolkningssammansättningen var hotad. Det som brukar försiggå under beteckningen opinionsbildning övergick till att bli ett opinionsbedrägeri.

Sven-Olle Olsson kontaktades av John Wilthorn och Göran Englund, som erbjöd sig att författa en broschyr med fakta om invandringen och de påstådda flyktingarna. Deras skrift Sjöbo - ett demokratiskt föredöme kan läsas på www.bgf.nu, ökade än mer intensiteten i journalisternas smutskastning, men fick ett avgörande inflytande på valresultatet i Sjöbo. 69 procent av Sjöbos väljare röstade nej till flyktingmottagande i folkomröstningen, vilket blev ett allvarligt bakslag för den opinionsbildande eliten.

Det började vid denna tid bli svårt att få in insändare i tidningarna, och för den som saknade kontakter i pressen blev det allt svårare ju längre propagandakampanjen mot de oppositionella centerpartisterna pågick. Det svenska folket utsattes för hjärntvätt, men det saknade det kritiska tänkande som krävdes för att det skulle kunna genomskådas vad som skedde.

När moderaten Margareta Widell väckte uppståndelse genom att arbeta mot öppnandet av en flyktingförläggning i Kimstad nära Norrköping, kom jag även i kontakt med doktor Eva Bergqvist från Kolbäck. Hon hade drabbats av att få en av invandrarverkets förläggningar som granne, och bistod nu Margareta Widell i hennes kamp mot flyktingmottagandet och den politiska klassen.

Inför Moderata samlingspartiets årsstämma i Linköping 1990 uppmanades på Eva Bergqvists initiativ personer som var medlemmar i moderaterna, att skriva motioner med kritik av invandringen. En betydande del av medlemmarnas motioner till stämman var kritiska till invandringpolitiken. Partiledningens motåtgärd blev att ändra stämmostadgarna så att det inte längre var tillåtet för vanliga partimedlemmar att försvara sina motioner från talarstolen, samt att göra den till en mångkulturell manifestation med folkdansare från olika länder. Per Unckel deklarerade dessutom efteråt i radio att vi varit för fega för att komma till stämman och försvara vårt ställningstagande.

Som ett svar på partiledningens sätt att bemöta kritiken bildades en diskussionsgrupp bestående av mig, Eva Bergqvist, Margaretha Widell samt ytterligare några personer. Syftet var att försöka få moderaterna att verka för en begränsning av invandringen, samt att skapa debatt om invandringen på pressens insändare och debattsidor.

Efter att Den Danske Forening beskrivits i en seriöst hållen artikel i Dagens Nyheter i slutet av 1980-talet, skrev jag till föreningen. Svar kom i det närmaste omgående och var undertecknat av Ole Hasselbalch, vilket blev en trevande inledning till samarbetet mellan demokratiska invandringsmotståndare i Danmark, Norge och Sverige. Jag anmälde mig till DDF:s sommarstämma som skulle hållas i Motel Medio i Snoghøj i juni 1991. Stämman gav fördjupade kontakter med danska och norska meningsfränder.

DDF hade vid denna tid lyckats skapa en väl fungerande organisation och Ole Hasselbalch erbjöd sig att åka till Sverige för att hjälpa oss bilda en systerförening. Stiftelsen Anselm bildades för detta ändamål och lokal hyrdes i en skola i Stockholm, varpå ett tiotal personer bjöds in att delta i bildandet av det som senare skulle bli Fri information om invandringen.

Den Danske Forening drevs målmedvetet av en skicklig ledning. De erfarenheter man gjort blev värdefulla även för oss i Sverige, även om vår organisation och våra resurser var så

mycket mindre.

Moderater för en fri debatt om invandringen bildades i slutet av 1991, främst med syftet att ge ut en tidskrift av samma snitt som Danskeren. Eva och jag bildade redaktion och det första numret av tidskriften Fri Information gavs ut i februari 1992. Viktiga bidrag hade hämtats från informationsmaterial som givits ut av DDF. Genom att vi kunde översätta artiklar från Danskeren gavs vi bättre möjligheter att förse läsarna med ett bra innehåll. Trots det var det arbetsamt för, inledningsvis, två personer att ge ut sex nummer om året. Arbetet underlättades inte av att vi strävade efter att materialet i huvudsak skulle ha anknytning till Sverige. Föreningen bytte snart namn till Fri Information om invandringen för att personer med sympatier för de andra partierna inte skulle stängas ute.

När Ny Demokrati bildades ställde jag mig avvaktande, men efter någon tid visade partiets båda ledare (Ian Wachtmeister och Bert Karlsson) att de vågade avvika från de påbjudna dogmerna och kritisera invandringen. Jag blev medlem i partiet och verkade i lokalavdelning i Farsta där jag var medlem.

En bekant hade läst en debattartikel i Barometern. Han skickade en kopia, varpå jag kontaktade författaren, licentiat Jan Elfversson. Jan ville inte arbeta med Fri Information, utan föredrog att försöka påverka Ny Demokrati. Han hade försökt ta kontakt med partiledningen, men hade trots sina omfattande kunskaper mötts av ett massivt ointresse.

Vi började skissa på en rapport om invandringen som skulle överlämnas till partiledningen, med syftet att ligga till grund för partiets ställningstagande i denna framtidsfråga.

Ett föredrag som jag höll för Nyd i Farsta fick bli disposition och byggdes efter hand på med mer material. Under vårt arbete tog vi kontakt med Ingrid Björkman som även hon publicerat en debattartikel i Svenska Dagbladet. Min del bestod i att skriva rapportens första kapitel om drivkrafterna bakom invandringen, samt en prognos om invandringens demografiska konsekvenser. Rapporten presenterades för riksdagsman Lars Moquist som såg till att vi fick hålla ett föredrag om invandringen för Ny Demokratis

riksdagsgrupp. Tyvärr insåg partiets företrädare inte hur de skulle kunna använda våra kunskaper för att utforma ett slagkraftigt politiskt budskap.

Vårt arbete fortsatte, nu med syfte att utveckla rapporten till en debattbok. Jan Elfversson lyckades intressera docent Åke Wedin till att bli medförfattare. Då jag var ordförande i Fri Information kunde jag inte framträda som en av författarna, efter som det av den maffia som dominerade svensk opinionsbildning skulle ha använts för att underminera bokens trovärdighet.

Samtidigt som arbetet med Invandring: sammanbrott eller utveckling? pågick, lyckades Ingrid Björkman få in några välskrivna debattartiklar vilket gav ett visst genomslag för de varningar vi ville framföra till det svenska folket.

Efter att boken givits ut 1994 avbröts vårt samarbete. De övriga författarna började så småningom arbeta på en ny bok.

Ett särintresse som gjorde sig gällande vid denna tid var SAF (Svenska arbetsgivareföreningen) som i de större svenska dagstidningarna annonserade mot rasism och främlingsfientlighet.

Fri Information gav i inledningen upphov till en del skriverier. I vanliga fall skrev tidningarna om oss, den vanliga smutskastningen där vi beskrevs som rasister och högerextremister, och som vi i de flesta fall inte gavs möjlighet att bemöta. Avsikten var givetvis att allmänheten inte skulle ges möjlighet att självständigt bilda sig en uppfattning om vad vi stod för.

Vid ett tillfälle bjöds dock Fri Informations ansvarige utgivare Eva Bergqvist in till Robert Aschbergs debattprogram i TV3. Hon skulle hämtas med helikopter och flygas till studion. Eva bad om en kort betänketid men redaktionen återkom inte. Närmare än så lyckades Fri Information inte komma ett större genombrott i opinionsbildningen.

Det blev med tiden allt mer tydligt att medias hållning visavi Fri Information var att tidningen skulle tigas ihjäl. Antalet skribenter hade växt något sedan starten och jag beslöt att lämna redaktionen 1996, men levererade även fortsättningsvis några artiklar.

Folkviljan och massinvandringen drevs av helt andra personer, fristående från

FIIN. Genom sina välskrivna flygblad som spreds i hundratusentals hade FoM en påtaglig effekt på medias beskrivning av "flyktinginvandringen". Journalisterna vågade helt enkelt inte ljuga så länge de riskerade att bli jämförda med FoMs flygblad. När FoM lades ned återföll media snabbt till sin gamla fiffeljournalistik.

Försöket att skapa debatt med Fri Information måste ses som ett misslyckande, i jämförelse med DDF:s framgångar i Danmark under 1990-talets början och mitt. Orsaken står främst att finna i att svenska media hårt och konformt styr vilka verklighetsbeskrivning och värdering som ska få finnas i det offentliga rummet. Men den massmediala eliten nöjer sig inte med att tiga ihjäl dem som för fram synpunkter som inte passar in i deras verklighetsbeskrivning, utan utsätter dessutom kritikerna för en ofta brutal och stigmatisering. I Sverige har

möjligheten till en bred och saklig debatt om invandringen i stort sett saboterats av media.

Fri Informations största betydelse ligger förmodligen i att tidningen var en förebild för unga svenskar som med kritiska ögon betraktade elitens förräderi. De kunde studera en



Eva Bergqvist

välformulerad kritik av invandringen, en kritik som dessutom fördes fram av personer med en mer reell demokratisk övertygelse än makteliten. Jag hoppas att de förändringar till det bättre vi iakttagit hos Sverigedemokraterna till viss del kan tillskrivas Fri Information. En av Fri Informations höjdpunkter var när Eva Bergqvist i Fri Information nr 5 1996 avslöjade att Merit Wager låtit en asylsökande Iranier begå självmord för att sedan använda hans död till en stort uppslagen propagandakampanj för fler flyktingar. Journalisterna spelade med i propagandan.

Efter Eva Bergqvists död hösten 2003 lades Fri Information ned. Den nystartade gratistidningen SVIC – Sverige i centrum – fyller till stor del det tomrum Fri Information lämnade efter sig.

Per Olof Rizell

Ingen demokrati i Danmark

Indlæg af Kurdistany Azad

Som indvandrer til Danmark fra Mellemøsten er jeg blevet meget forbavset over, at det land, som jeg troede var rimeligt fri for islam, alligevel er fuld af muslimer. For mange år siden drømte jeg om lille Danmark, hvor der var demokrati og frihed overalt. Jeg drømte om et land, hvor alle lyttede til hinanden og arbejdede sammen om et bedre liv for alle, uanset...

Jeg troede, at alle havde ret til at sige sine meninger uden at være bange for drab, straf og trussel.

Jeg troede, at jeg kom til et sikkert land, men jeg oplevede, at min fars morder har boet næsten side om side med mig. I det lille Danmark har man svært ved at dømme om, hvem der skal have ophold i landet, og hvem, der skal ud af landet. Der er mange meninger om det spørgsmål, og alle tror selv, de har ret, både danskere og fremmede.

Nu bor jeg desværre i dette land, hvor alt er paradokser, og danskerne er uenige om deres eget land.

Nogle synes, at det er ok, at alle andre kommer og tilbyder dem noget nyt, og det er fuldstændig ligegyldigt, om de nye ting passer til deres identitet eller ej. De savner bare noget nyt. Andre er mere bevidste om, hvad de vil have og ser på, om det passer til deres normer og værdier eller ej.

Jeg troede, at når jeg kom til Danmark kunne jeg tale frit og give udtryk for min egen mening. Men sådan er det ikke. Jeg skal stadig passe på, hvad jeg siger, så hvor er demokratiet?

Jeg undrer mig over danskernes naivitet, at de byder en ideologi som islam velkommen. Det kan jeg faktisk ikke forlige mig med.

Muslimerne er af den mening, at de bor i landet for at gøre danskerne muslimer. De mener, det er en opgave fra Gud til dem, og de skal være lydige over for deres gud. Og de sender deres religion ud i de fjerneste dele af verden. Det er deres primære formål med at være her. Derfor kan de ikke acceptere andre meninger eller religioner.

Danskerne bliver nødt til at tænke dybere over konsekvenserne af dette. Situationen er meget farlig.

Saddam Hussein

et digt af Ole Gerstrøm

Saddam Hussein er her ikke mere. Han er gået til de evige torturmarker.

Han var irakernes hersker. Han prøvede at blive kuwaiternes hersker. Han ville godt have erobret Iran. Der hvor man kan blive hængt i en kran.

Saddam byggede flotte paladser. Hans

Hvem ved hvad om DDF?

De rigtige svar på spørgsmålene s. 24

1	X	2
	X	
1		
		2
	X	
1		
		2
		2
	X	
1		
1		
	X	
		2
1		

sønner gik med flotte pistoler. Hans svigersønner blev færre og færre. Gravene omkring Bagdad blev flere og flere.

Vi taler pænt om de døde. Men ikke om Saddam. Hans minde skal være en skændsel.

De små røde djævle med treforken får travlt, når Saddam stiger ned. De skal lave parade.

Krænke-rænke

Krænkede muslimer er snart blevet en fast bestanddel af den daglige kost. Vi fik selv vor del at smage ved den meget opblæste såkaldte Muhammed-krise efter Jyllands-Postens tegninger af den meget følsomme profet. Derefter er selveste paven i Rom kommet i skudlinjen. Den nuværende pave Benedikt er åbenbart en meget lærd man, hvad man vel også måtte vente af en tidligere professor i systematisk teologi ved et anerkendt sydtysk universitet. Han holdt under et nyligt besøg i sit hjemland en lang forelæsning ved sit gamle universitet, hvor han bl.a. citerede en udtalelse af en byzantinsk kejser fra før 1400, som de følsomme muslimer fandt krænkende for deres tro og derfor søgte at starte en ny omfattende protestaktion imod, der dog snart døde hen.

Man skal blot ikke - som vi nok er tilbøjelige til det - tro, at disse aktioner blot er udtryk for almindelige fornærmede følelser hos de muslimske masser. For det første sker den slags i de fleste af de pågældende lande i islamien nok kun på de regerendes tilskyndelse eller med deres billigelse. Dernæst og vigtigst er det at forstå, at kra-

vet om ikke at krænke den muhamedanske tro og profetens lære er et bevidst forsøg på at ydmyge os andre og få fastslået, at de er de overlegne og bestemmende og vi blot vantro, der har at erkende vor underlegne stilling i forhold til de retroende og indordne os



i denne underlegne stilling. Har islamisterne ved hjælp af de muslimske masser først opnået dette og fået adgang til at begrænse vor ytringsfrihed og få indført blasfemilove efter deres hoveder eller en faktisk selvcensur i vore samfund, har de os derhenne, hvor de ønsker at have os. Det er det faktiske mål med al deres snak om krænkede

følelser.

Vi må simpelthen sige dem, at vi blæser på deres snak om krænkelser, og at vi vil have lov til at krænke dem, så meget vi har lyst til. Som om de ikke hver eneste dag krænkede os i vort allerinderste ved alle deres umenneskelige trosbestemte handlinger: stening af kvinder, der beskyldes for utroskab, undertrykkelse af kvinder på alle leder og kanter, forfølgelse og undertrykkelse af alle anderledes troende, foragt og nedværdigelse af deres fremmede hjælpere, for blot at nævne nogle få af deres krænkesider, som vi med større ret kunne anføre mod dem.

Det er klart nok, at den islamistiske krænkesnak er et udspekuleret redskab til at bringe os i en anklaget og underlegen stilling som udgangspunkt for at få større magt over os. Men det er nok svært at få hovedparten af danskerne og overhovedet af Vestens folk til at forstå dette og det rænkespil, der ligger til grund for det.

Det gælder nok stadig som det sagdes i et gammelt digt: Danmark på rænker du dig aldrig forstod!

S.D.

Medkæmpere - ikke rivaler

Den 13. januar blev et fredeligt møde i Valby Medborgerhus afholdt af foreningen Stop Islamiseringen Af Danmark overfaldet med flasker og døds-trusler, og efterfølgende nægtede medborgerhuset at stille mødelokaler til rådighed for foreningen fremover. At SIAD nu oplever, hvad DDF måtte igennem for 15-20 år siden, viser den stadige marginalisering af de kræfter, der konkret går imod islamiseringen. DDF vil parallelt med SIAD og de andre voldsramte og udelukkede nationale organisationer fremføre kravet om indførelse af reelt demokrati og ligebehandling i den danske politiske debat.

Der siges til stadighed meget vrøvl om "højreorienteret vold" og "vold mod minoriteter" i Danmark på baggrund af ganske enkelte episoder, som har forvoldt ramaskrig i medierne og ikke har gentaget sig. Den organiserede kampagne, der i 20 år har været kørt mod nationale dissidenter, hvor den angreb-

ne konsekvent er blevet gjort skyldig i krigen, har derimod kun været mødt af spredt og halvhjertet kritik.

Heldigvis er der siden DDF's fremkomst vokset adskillige ligesindede organisationer op. I alt væsentligt står Dansk Kultur, No-Kay, Frit Folk, De Nationalliberale, Frie Danske Nationalister, SIAD, Fælleslisten mod Indvandringen og hvad de ellers hedder jo for det samme altoverskyggende mål som os, nemlig at så mange som muligt af muslimerne skal ud af Danmark så hurtigt som muligt. Vi står over for den samme modstand og udforsker den samme sag, selv om sprogbrug og metoder kan være forskellige. Der er såmænd ingen grund til samarbejde mellem disse ligesindede, for vi kan udmærket høste frugter og erfaringer fra vore medkæmpere uden direkte kontakt.

Men fra DDF skal det højt og klart lyde, at fra os er der kun sympati og en

udstrakt hånd med venskab til alle, der må gennemlide kampe for Danmark i disse år. Vi vil ikke føre krakilsk kritik udadtil, højst komme med venligt mente råd. Det ikke skal lykkes modparten at sætte de, der vil ét, op mod hinanden, når der er så meget at udrette mod landets ydre og indre fjender. Retter en nationalsindet fjendtlige udtryk mod os, vil vi altid svare med et: "Nej, du er en ven."

DDF ser ikke nogen "konkurrence" fra andre indvandringskritiske organisationer eller partier. Tværtimod forekommer det os, at de fleste smukt har fundet hver sin niche i den nationale kamp og snarere supplerer hinanden. Grundlæggende ville vi jo helst snarest muligt blive overflødige, men ingen anden organisation driver for tiden vort helt apolitiske, distancerede analysearbejde af Vestens demografiske selvmord ud fra en konsekvent national vinkel. Fx SIAD aspirerer til at blive

politisk parti og står derfor på en helt anden måde nu i en politisk kamp, som vi kun kan ønske held og lykke med. Det er virkelig godt, at nogen holder de etablerede partier til ilden!

Men DDF har ingen ambitioner på den politiske arena. Vort arbejdsområde er metapolitisk, altså langsomt at ændre selve de grundlæggende rammer for alles politiske tænkemåde – fx

”hvad er det legitimt at sige?” Og her lader det til, at mange kommentatorer op til vort 20-årsjubileum er enige om, at vor indflydelse i det skjulte har været stor i alle lejr. P.N.B.

Islam og nazismen

Af Ole Gerstrøm

Adolf Hitler, Mein Kampf (på arabisk) Det Palæstinensiske Hjemmestyre, 2003

Det palæstinensiske hjemmestyre udgav i 2003 Adolf Hitlers ”Mein Kampf” på arabisk i Johannes von Leers’ oversættelse. Under 2. verdenskrig arbejdede von Leers i Goebbles propagandaministerium. Efter krigen fortsatte han sit arbejde i Egypten, hvor han skiftede navn til Omar Amin. Tidsskriftet Frankfurter Illustrierte vurderer, at 2.000 nazister således kom til Egypten, hvor de fortsatte deres aktiviteter indenfor politi, militær og terrorisme.

Men for at se sammenhængen må vi tilbage til 1895, hvor Haj Amin al-Husseini, den senere Stormufti af Jerusalem, blev født i Palæstina. Han var ud af en rig og magtfuld familie, og faderen var også Stormufti af Jerusalem. Han studerede sharialov ved al-Azhar Universitetet i Cairo og læste endvidere ved Istanbuls Administrationshøjskole. Han tog på pilgrimsfærd til Mekka i 1913.

I perioden 1914-16 var Husseini artilleriofficer i det osmanniske riges 47. brigade. Dette var det store tyrkiske rige, som bestod fra 1299 til 1922, og som dækkede store dele af Mellemøsten, Nordafrika og Sydeuropa. Frem til 1683 gik det helt op til Wien. Husseini’s position i den 47. brigade fra 1914-16 giver en overvejende sandsynlighed for, at han deltog i det armenske folkemord, hvor omkring 1,5 mio. kristne blev dræbt som led i en muslimsk jihad mod vantro. Således skrev rigets førende sunni-autoritet Mustafa Hayri Bey i en pamflet fra 14. november 1914 ”Den som dræber blot én vantro, skal blive belønnet af Allah.” Det armenske folkemord var ekstremt blodigt og bestialsk.

Da Adolf Hitler den 22. august 1939 forklarede sin planer om invasion af

Polen og etablering af SS Einsatzkommandoer, som skulle komme til at udrydde også kvinder og børn, spurgte han ”Hvem, når alt kommer til alt, taler i dag om udryddelsen af armenierne?” I 1920 var Husseini tilbage i Palæstina.



Han ledede pogromer, hvor hundredevis af jødiske bosættere blev dræbt. Det britiske mandatstyre idømte ham 15 års strafarbejde, men alligevel benådede man ham og udnævnte ham i 1921 til Stormufti af Jerusalem.

Den 2-3. oktober 1937 modtog Husseini som stormufti den senere Gestapochef for jødiske anliggender, Adolf Eichmann, i Haifa. Eichmann rapporterede tilbage til Berlin om huse udsmykket med hagekors og billeder af Hitler. Herefter kom Husseini på Abwehrs lønningsliste under efterretningsschefen admiral Wilhelm Canaris.

Husseini og Adolf Hitler under mødet i Berlin den 25. november 1941

I november 1941 flygtede Husseini til Berlin, hvor han blev behandlet som et statsoverhoved. Han blev indlogeret i et palæ, som var konfiskeret fra en jødisk familie. Han fik adgang til ”Der Son-

derfund,” som bestod af midler, der stammede fra forsvundne jøder, og modtog en formue på 25.000 reichsmark hver måned. Han holdt møde med udenrigsminister Joachim von Ribbentrop, og det berømte møde med Hitler fandt sted den 25. november 1941. Ud fra mødereferatet ved vi, at man drøftede dannelsen af et nazistisk-muslimsk domineret Mellemøsten, hvor situationen i Palæstina skulle løses ud fra arabiske nationale og racemæssige interesser svarende til planerne for Tyskland og Italien. Hitler var indstillet på at deportere europæiske jøder til bl.a. Palæstina. Men dette modsatte Husseini sig. To måneder senere vedtog man på Wansee-konferencen ”Die Endlösung,” om løsningen af det jødiske problem uden anvendelse af deportationer ud af europa.

Husseini forhindrede en byttehandel, hvor tyskere i Palæstina skulle udveksles med 4.000 jødiske bulgarske børn. Han argument var, ”at små jøder bliver til store jøder.”

Ved Nürnberg krigsforbryderdomstolen udtalte Eichmanns næstkommanderende Dieter Wisliceny, at Husseini havde opfordret både Eichmann og Himmler til intensivering af jødeudryddelserne. Han besøgte Auschwitz flere gange, hvor han tilskyndede vagterne til at arbejde mere ihærdigt.

I en radioudsendelse fra Berlin i 1942 talte Husseini om oprettelse af en KZ-lejr for jøder i Nablus i Palæstina. ”Rejs Jer arabiske sønner, kæmp for jeres hellige rettigheder, slagt jøderne hvorend I finder dem. Deres udgydte blod vil glæde Allah, vor historie og religion. Dette vil redde vor ære.”

Husseini organiserede på Balkan en række Waffen SS divisioner med 10.000’er af bosniske muslimer, som blev kaldt Hanzars, efter navnet på en dolk, som officerere i det osmanniske rige havde båret. Man begik folkemord og dræbte 22.000 jøder, 40.000 sigøjnere og 200.000 kristne ortodokse serbe-

re. Aktiv i folkemordet var Alija Izetbegovic, som blev præsident i Bosnien-Herzegovina i 1990'erne.

I maj 1945 overgav Hussein sig til franske styrker i Tyskland. Charles de Gaulle forhindrede, at han blev ført til krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. I stedet skulle han arbejde for franske interesser i Mellemøsten. I 1946 blev han inviteret til Cairo, hvor han var gæst hos kong Farouk og senere præsident Gamal Nasser.

I 1946 sluttede en 17 år gammel Yassir Arafat sig til ham. Arafats virkelige

navn var Rahman Abdul Rauf el-Qudwa al-Husseini og han kaldte vor Hussein for sin onkel. Arafat har udtalt, at det var en ære at gå i onkelens fodspor.

I 1995, da PLO sikkerhedsstyrker blev svoret ind, foregik det med nazihilsen. I et interview i juli 2002 karakteriserede Arafat Hussein som "vor helt." Hussein døde i Cairo i 1974.

I 1993 genopstod Hanzar-divisionerne på Balkan. Denne gang blev de ledet af mujahediner fra Pakistan og Afghani-

stan, og man rettede igen aktiviteten mod de ortodokse kristne serbere.

Her i 2006 nægter det palæstinensiske hjemmestyre fortsat at anerkende staten Israels ret til at eksistere.

Kilder:

Jesper Vind Jensen, Arven fra Hitler, Weekendavisen, 2. juni 2006

Chuck Morse, The Nazi Connection to Islamic Terrorism, i Universe, 2003

<http://www.tellthechildrenthetruth.com/gallery/>



Fortalt af Ebbe Talleruphuus

Min store, dejlige have har altid været beriget med mange forskellige fugle, som vi har megen glæde af at følge dagen lang. Jeg tror ikke at vi har flere fugle end vore naboer, men smukke er de, vore små sangfugle, hvor specielt han-solsortene underholder os flere måneder om sommeren med deres utrolig smukke, varierede sang. De sidder i hver sin trætop og synger flere timer hver dag – vi regner med at de synger for deres mage, men har også en teori om, at de synger for hinanden – en slags sangkonkurrence for solsorte i stil med "Mester-sangerne fra Nürnberg".

Om vinteren når det er vanskeligt for fuglene at finde føde er der trængsel på vore foderpladser og vi kan i fugleatlasset finde mange fuglearter, der kun sjældent ses i vore haver. Selv en nattergal kan vi prale med!

Vi elsker vore fugle, selvom Skaderne nok må betegnes som et problem, da de plyndrer sangfuglenes reder og i øvrigt nu optræder i et stigende antal – det er smukke fugle, men i flok dominerer de stort set alle andre dyr i haven, incl. vore katte og egern, som bliver angrebet i bedste Stukas-stil.

For syv år siden begyndte en stor, flot Havmåge at besøge os hver morgen, for at spise sin del af det brød vi smed ud

fra køkkenvinduet efter morgenmaden. Skaderne var der også, men en Havmåge er langt større, så der var absolut hakkeorden, når brødet skulle fordeles. En Havmåge kan sluge en halv krydderbolle på én gang, som var det en fisk. Det er fascinerende at se, hvor hurtigt brødet forsvinder ned gennem Havmågens hals.

Havmågen har nu i syv år valgt os som morgenmadssted, og medbringer sin hunmåge, og senere også en søn med brunligt hoved. Der er ikke tvivl om familieforholdet, for de opfører nøjagtig den samme forestilling hver morgen. De sætter sig på naboens skorsten og siger højt: "Nu er jeg her"! Så flyver de over på vores skorsten for at se, om brødet ligger, hvor det plejer – og om der ligger en kat på lur. Mågen bliver ikke ret længe på vores græsplæne, men flyver tilbage på naboens tag med et halvt brødstykke i næbbet – sådan er proceduren hver morgen. Havmågen og jeg kender hinanden godt og har stor gensidig tillid. Frode Fredegods have oser af idyl.

Denne idyl er dog véd at blive brudt, for de store, sorte fugle, Kragerne og Allikerne er begyndt at komme i større flokke, og de er direkte aggressive overfor Havmågen, som de åbenbart mener skal blive nede ved Øresund 500 meter fra vort hus. At mågen har gæstet os i så mange år, og er blevet en del af familien interesserer tilsyneladende ikke de sorte fugle.

Egentlig har jeg altid synes at også de var spændende at følge, specielt de frække Alliker, der også spiste frø på

Fuglene

fuglebrættet. De virkede ikke nær så aggressive som Skaderne. Det er de nu, hvor de optræder i flokke hver morgen, for at moppe Havmågen. De angriber den, når den sidder på naboskorstenen til den til sidst bliver nødt til at forsvare sig eller flyve bort. Ideen er tilsyneladende, at mågen skal tabe sit halve stykke franskbrød, så de sorte fugle kan stjæle det, men jeg undrer mig da meget over, at de sorte fugle er så dumme, at de venter til mågen kommer med brødet – de kunne jo let flyve de 100 meter ekstra og selv tage brødet i min have!

Er de virkelig så dumme de sorte fugle, eller er de simpelthen blot opdraget til at være aggressive og til at stjæle, frem for selv at finde føden, hvor den er – jeg véd det ikke, men det jeg véd nu er, at der kommer flere sorte fugle hver morgen, og at det ender galt med Frode Fredegods haveidyl, hvis det fortsætter. Som problemet var og er med Skaderne, så har de ingen fjender der er stærke nok til at moppe dem bort og holde bestanden nede – og menneskene er de ikke bange for, for de véd åbenbart, at det er forbudt at skyde Skader i vore haver i beboede områder. Skal man blot lade naturen gå sin gang og se på, at Havmågen bliver væk, og sangfuglene også bliver skræmt bort. De sorte fugles sang er jo ikke just noget der passer til et menneskeøre, så hvad har vi så at glæde os over, hvis de langsomt overtager haven. Jeg kan ikke lade være med at tænke på Alfred Hitchcocks film "Fuglene" fra 1962, hvor flokke af store, sorte fugle blev direkte farlige for menneskene. Desværre kan jeg ikke huske slutningen på filmen – hvordan løste byens borgere egentlig dette problem?

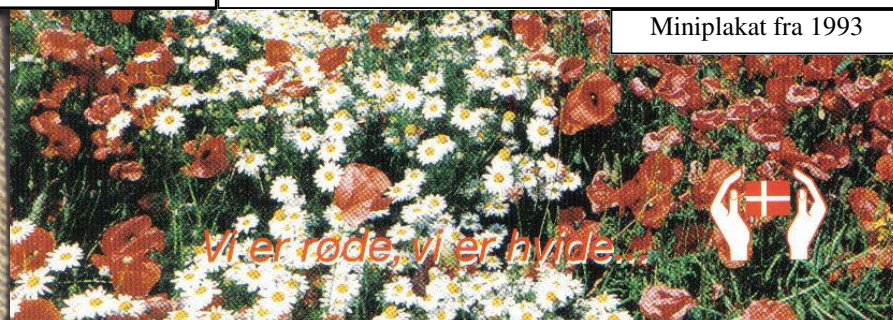
20 års billedkavalkade



Den legendariske nedkastningschef fra Besættelsesårene Jens Toldstrup ved sommerstævnet på Motel Medio i 1990. I baggrunden daværende næstformand Poul Vinther Jensen.



Miniplakat fra 1993



Et medlem broderede 900 logoer til tændstikæsker

Postkort fra 1991



Debatmøde i Medborgerhus Syd-Vest i København i 1992. Fra venstre mod højre: Johan E. Christensen, Stop Stormoskeen; Kai Pedersen, Den Danske Forening; Mogens Glistrup, Trivselspartiet; Jette Street, ordstyrer; Birgitte Olesen, Kristeligt Folkeparti; Aksel Bang Termansen, Dansk Flygtningehjælp; Kaj Ove Krogh, Dansk Islamisk Forening.



Overfald på grundlovsmødet i Hillerød 1994 som en 7-årig oplevede det

Udvidet styrelsesmøde



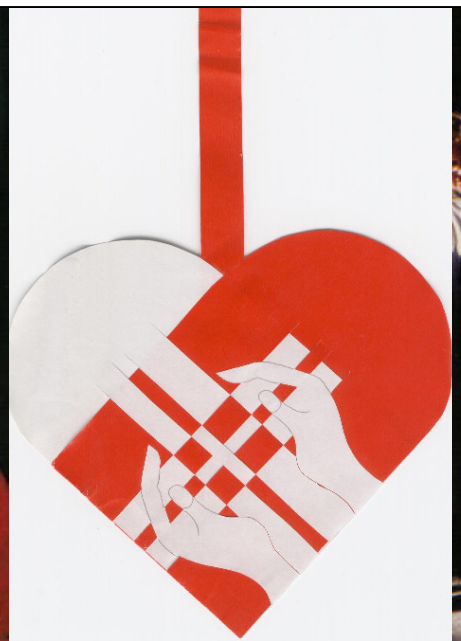
Glistrup taler ved grundlovsmøde i Hillerød 1993

Miniplakat fra 1996



Juletræsfest i Ringsted 1993

Et medlem flettede 800 julehjerter til forening





...de på Samsø 1992

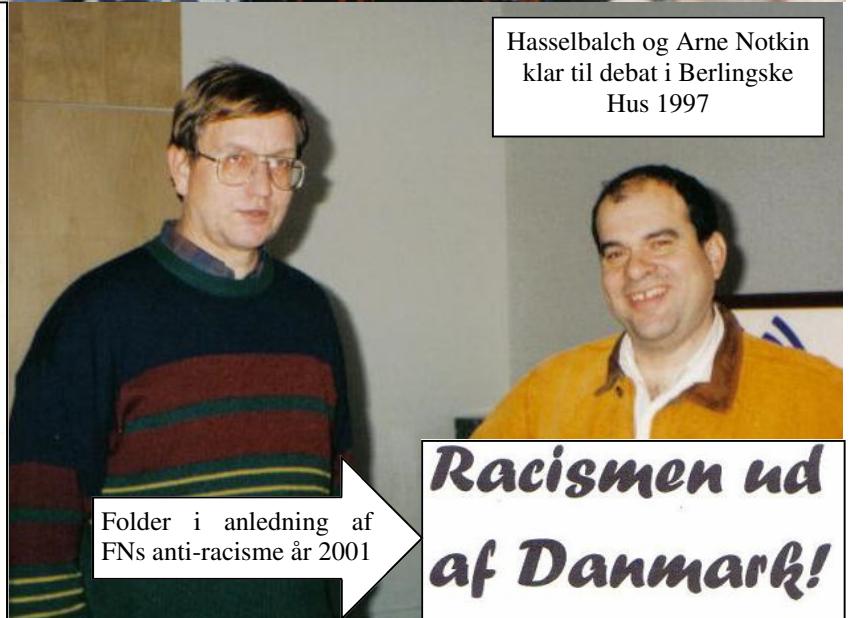


Hollandske gæster i Medborgerhus Syd-Vest i København 1995



HVEM SKAL HA' JOB?
REGERINGEN FORETRÆKKER:
MOHAMMAD
ABDALLAH
HASSAN
AHMAD
HABIB
ALI
m.fl.

DEN DANSKE FORENING
BOX 411 · 8100 ÅRHUS C · TLF. 8613 2401



Hasselbalch og Arne Notkin klar til debat i Berlingske Hus 1997

Folder i anledning af FN's anti-racisme år 2001

Racismen ud af Danmark!

Den Danske Forening vender sig mod fordomme og intolerance



*Fatima og Finn
kind mod kind
- den forbudte kærlighed*



Foran Skovhuset ved Korsør 1994
Siddende foreningens advokat Folmer Reindel



Lars Larsen taler på Grundlovs mødet ved Holbæk 2006



Ebbe Vig ved sommerstævnet på Cykelbanen i Århus i 2004



Demonstration for ytringsfrihed på Rådhuspladsen i København marts 2006



Søren Johansen fortæller om julen ved julefrokost i Roskilde 2006



Harry Vinter på Sønderborg Bibliotek 2006

Bøger og tidsskrifter

Systemskiftet i 2001

Søren Krarup: *Systemskiftet - i kulturkampens tegn*
Gyldendal 2006. 80 sider. Pris 99 kr.

Fredag den 10. november, udkom der på Gyldendal en mindre bog af MF.Søren Kraup. Bogen's titel er "Systemskiftet - i kulturkampens tegn" 80 sider, pris 99 kr.

Her forsøger Søren Krarup at forklare, at valget i november 2001 var et "Systemskifte" i dansk politik, - og et folkeligt opgør med de politikere og meningsdannere, der de seneste 30-35 år har forsøgt at gøre Danmark til et indvandrerland, hvor der ikke skelnes imellem danskerne og de indvandrede. Bogen er skrevet til gymnasieeleven "Christian", hvem forfatteren i ni breve fortæller om den udvikling, der førte til "Systemskiftet" 2001.

Det er udmærket, at Søren Krarup har skrevet denne mindre bog om det politiske skifte i 2001. Men jeg kan med min bedste vilje ikke følge Krarup, når denne hævder, at:

"Systemskiftet af 2001 var ikke så meget politisk som folkeligt - jeg er lige ved at sige åndeligt. Det var folket, tør jeg sige folkeånden, som da trådte i karakter og ændrede en linie, som bar en folkelig katastrofe i sit skød."

Det er hævet over enhver tvivl, at udlændingepolitikken var en afgørende faktor i valgkampen op til valget i 2001.

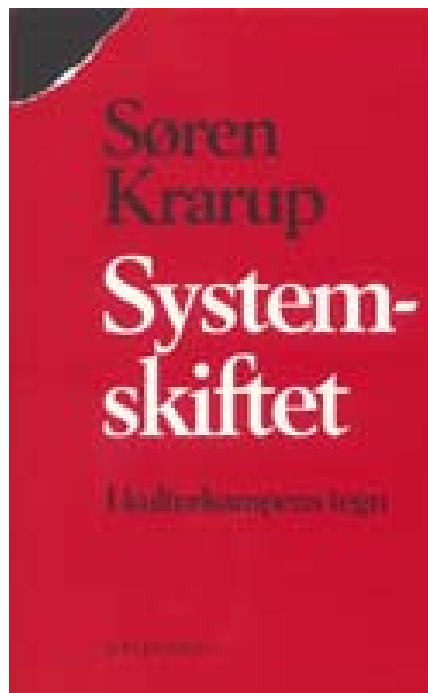
Baggrunden herfor er bl.a. Søren Krarup's mangeårige kamp imod multietniseringen, - men også Den Danske Forening's virke samt en lang række betydende enkeltpersoner. Og ikke mindst i tusindvis af læserbreve og artikler fra danskere i hele landet. Men rent parlamentarisk skete der ikke ret meget.

Venstre, og Det Konservative Folkeparti fører jo reelt den samme udlændingepolitik som Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF, og Enhedslisten.

At antallet af flygtninge er faldet de seneste år, skyldes et fald i flygtninge

overalt i verden. Skulle dette ændre sig, vil presset på Danmark blive det samme som før valget i 2001. Der må fremdeles ikke diskrimineres imellem fremmede og danskerne!!!

Den nationale basis er borte. Det ønsker ministeriet Fogh Rasmussen ikke at ændre.



Dansk Folkeparti er - aldeles alene - på Christiansborg, når det gælder om at ændre syn på, om Danmark er et indvandrerland eller et hjemsted for Det Danske Folk.

Der ligeså megen konventionsabsolutisme tilstede på Borgen i dag, som der var før valget i november 2001.

Multietniseringen af Danmark er da også fortsat i samme styrke som de foregående 30år. Medierne fremturer dagligt med deres multietniske propaganda.

Tøger Seidenfaden, Georg Metz, David Trads, Bjørn Elmquist, o.m.a går stadig lyslevende rundt iblandt os, - ja, de sidder, hvor de plejer.

Hovedparten af befolkningen er mere optaget af velfærd, samtale-køkkener, friværds, dyre rejser o.m.a.

Bliver de berørt af den multietniske udvikling, betaler de sig ud af proble-

merne.

Efter næste valg kan der meget nemt være en S-R-regering, der skyller smulderne fra "Systemskiftet" ud i rendestenen.

Undskyld Krarup, jeg har ikke fornemmet nogen "Folkeånd" - ej heller noget "Systemskifte".

Men jeg har længe håbet på, at Dansk Folkeparti slipper sin berøringsangst for at fremsætte repatrieringsforslag.

Sker det ikke, vil Danmark forblive "et offentligt herberg".

Men nok om det:

Det er godt, Søren Krarup stadig er en vigtig stemme i kampen om Danmark. Jeg vil stærkt anbefale hans nye bog, fra hvilken jeg vil gengive det første brev til Christian:

"Kære Christian.

Jeg har fået lyst til at fortælle dig om systemskiftet i 2001 og det, der fulgte efter. Jeg synes, at begivenheden og perioden er så betydningsfuld, at jeg vil søge at belyse dens betydning og præcisere, hvad det er, der er sket.

Efter min mening. I det perspektiv, der er mit.

Og her tillader jeg mig at udvælge dig, en sagesløs gymnasiast, som den, jeg vil fortælle historien. Lad mig sige fra begyndelsen, at du har ingen pligt til at læse mine breve. Du er ingen sparingspartner i den forstand, at du er skyldig at reagere. Men jeg føler trang til at fortælle historien og trække linierne op, og her er det min erfaring, at det er en fordel at bruge brevformen.

At fortælle i al stilfærdighed. At tale som et jeg til et du for at give et historisk og også principielt forløb kød og blod og dagligdag.

I brevet beretter man om det passerede. Et brev er en fortrolig meddelelse samtidig med, at man i fortrolighedens form kan skildre det, der er historisk og generelt. Dette er hensigten. Jeg håber, du tilgiver, at jeg har valgt dig som adressaten for disse breve om Systemskiftet.

Du vil bemærke, at jeg her skrev systemskiftet med stort S, hvor jeg i første linie valgte det lille s. Et navn skriver man med stort og et navneord med

lille, og det er min påstand, at systemskiftet i 2001 var Systemskiftet - en historisk begivenhed, der for så vidt indleder en ny epoke eller periode i historien.

Jeg er lige ved at tro, at det er mig, der har lanceret ordet systemskifte om det, der skete i Danmark i forbindelse med folketingsvalget i november 2001. Jeg kan ikke vide det med sikkerhed, men jeg brugte i hvert fald fra begyndelsen dette udtryk, og jeg har lagt mærke til, at flere har gjort det siden.

Det er jeg godt tilfreds med, for således understreges betydningsfuldheden eller vigtigheden i det skete. Et historisk skifte. En dybt indgribende forandring af Danmarks historie.

Systemskiftet 1901

Du husker måske, at hundrede år tidligere indtraf et andet systemskifte i Danmark. Det var i året 1901, og det var afslutningen på Forfatningskampen. I en menneskealder havde man da kæmpet om den politiske magt i landet - om det var Folketinget med Venstre eller om det var Landstinget med Højre, der skulle bestemme i Danmark og danne regeringen.

Denne forfatningskamp var en følge af den grundlovsændring, der skete i 1866, hvor den mere og almindelige valgret i vores første grundlov af 1849 blev indskrænket således, at de mere konservative og besiddende kræfter i landet, samlet i Landstinget, fik øget indflydelse i forhold til flertallet i Folketinget, og som sagt var det denne modsætning mellem Folketing og Landsting, mellem Venstre og Højre, der fandt sin afslutning i 1901, hvor Folketinget sejrede og parlamentarismen for så vidt blev indført.

Reelt, for formelt blev parlamentarismen først indført med grundloven af 1953. Men i 1901 kom parlamentarismen til at herske, for hermed blev det afgjort, at det politiske flertal i Folketinget skulle danne regering - eller at ingen regering kunne blive siddende, som fik et flertal i Folketinget imod sig.

Dette var Systemskiftet i 1901. Og vi skriver det med stort S, for dette skifte er blevet et navn, som udtrykker en historisk begivenhed.

Men skiftet var altså politisk. Det var de politiske magtforhold, der dermed blev lagt fast.

Systemskiftet af 2001 var ikke så meget politisk som folkeligt - jeg er lige ved at

sige åndeligt. det var folket, tør jeg sige folkeånden, som da trådte i karakter og ændrede en linie, som bar en folkelig katastrofe i sit skød.

Jeg har sagt det således, at det var de 10.000 læserbreve, som da ændrede Danmarks historie og afskedigede en regering, som i et ideologisk sololøb havde trådt folkets førstefødselsret til sit fædreland under føde og åbnet for en fremtid, hvor danskerne kunne blive et mindretal i deres eget land.

Instinktivt fornemmede danskerne realiteten. I sine byer, på sine gader, i opgangen kunne befolkningen se, hvad der var ved at ske i Danmark, og i en dybt berettiget protest sagde denne befolkning nej til de ideologiske og politiske kræfter, der var i færd med at forvandle en nation til et indvanderland.



Voldtægt af danskerne

For der jo en afgørende forskel på disse to ting.

En nation er en historisk skabt sammenhæng, beboet af et folk. Et indvanderland er et tomt landområde, hvor fremmede kan vandre ind og tage land. Sådan var Australien, Canada og USA indvandrelande (selv om det jo ikke skal glemmes, at der faktisk var en oprindelig befolkning i USA, indianerne, som af indvandringen blev gjort til et mindretal, og som nu hensidder som fanger i deres eget land i det, der kaldes reservater). Men en gammel nation som Danmark, beboet af et folk, der i over tusind år har haft hjemme i landet, kan naturligvis ikke gøres til et indvanderland, uden at der øves vold mod folket. Det var dette, der skete i Danmark i 1980'erne og i 90'erne. Den begivenhed, der startede det hele, udlændingeloven af 1983, var i realiteten en slags voldtægt af danskerne. Således blev den naturligvis ikke beskrevet af dem, der gav loven.

Her blev det kaldt for "åbenhed" og

"fordomsfrihed" og "global bevidsthed". Eller som en af de skyldige politikere, Venstres daværende ordfører Bjørn Elmquist, som siden blev radikal, sagde ved anden behandling af udlændingeloven 2. juni 1983:

"Vi kan nu sige, at vi i hvert fald herhjemme i vort eget hus gør, hvad vi kan, for ikke at diskriminere på national basis."

En afslørende frase. For hvis danskerne ikke må diskriminere på national basis i Danmark, så er Danmark jo forvandlet til et allemandseje, til et offentligt herberg, hvor det naturligvis er og skal være danskernes land.

Her har du den meningsløse snak eller den politiske korrekthed, som i sin dyrkelse af en abstrakt lighed begår voldtægt imod danskerne.

At diskriminere er at forskelsbehandle. Men der er og skal jo i Danmark være forskel på en dansk statsborger og en fremmed, der ikke er dansk statsborger. Det er ikke alene indlysende, det er selve forudsætningen for, at der er noget, som hedder et dansk folk, der har førstefødselsret i Danmark. Det var denne førstefødselsret, udlændingeloven af 1983 prisgav. Deraf kommer de katastrofale følger i de to næste årtier. Og Systemskiftet af 2001 er reaktionen herpå.

Folkets reaktion, det instinktive, umiddelbare nej til forvandlingen af Danmark fra nation til indvanderland, den folkelige afvisning af en politisk korrekthed, som vil gøre os historieløse, rodløse, åndløse. Lad mig blot tale grundtvigsk og sige folkeånden.

Når et menneske og et folk er truet på eksistensen, er det i sidste instans ånden, der rejser sig til modstand, og i denne politisk korrekte snak om, at vi "ikke må diskriminere på national basis" er jo virkelig en dolk i hjertet på en nation og et folk.

Nej, der skal herske lov i landet. Også fremmede skal være under loven. Men det er jo ikke dette Bjørn Elmquist & Co. sagde i 1983, for de ville ophæve, at det er som fremmede, disse er under loven. De slettede dermed forskellen på danskerne og ikke-danskerne i Danmark.

De angreb nationen og den nationale basis. Systemskiftet af 2001 er nationens svar."

Poul Vinther Jensen

Forrædernes trojanske hest

Nørgaard og Wulff: Storm over Europa. Islam – fred eller trussel? En antologi. (Holkenfeldt 3, 2006. 255 sider. ??? kr.)

Denne antologi skrevet af 15 forfattere er vel nok en af de bedste øjenåbnere, jeg har læst. Den kan stærkt anbefales. Henrik Gade Jensen påviser i sin artikel, hvorfor så mange lader sig påvirke i politisk korrekt retning. En interessant analyse af det maskerede konsensusdiktators magt over tidsånden, og den dobbelthed, der karakteriserer meningsdannelsen. Det konfliktsky og uselvstændige masse menneske ligger under for gruppepres og »moralsk« manipulation.

I Kai Sørlanders afsnit udredes grundlæggende forskelle mellem kristendommen, der gør demokrati muligt, og islam som afgørende hindring for det samme. (Kun en konsekvent af-islamisering af de islamiske lande kunne muliggøre den nødvendige sekularisering som forudsætning. Det er blindhed ikke at erkende dette. Et eklatant bevis for denne blindhed er brugen af ordet »islamofobi«! Og det er iøvrigt helt urealistisk at forestille sig, at de fleste muhamedanere i Europa efterhånden vil forkaste sharia ...)

Kaare Bluitgen skriver om den såkaldte profet, før og nu. Og om ytringsfrihedens ringe vilkår, når muhamedanerne spiller krænkede og uskyldige ofre. (Hvis man ironiserer over Muhammed-figuren, rokker man ved dette påståede overmenneskes heltestatus. Kun uret og løgn tåler ikke kritik.)

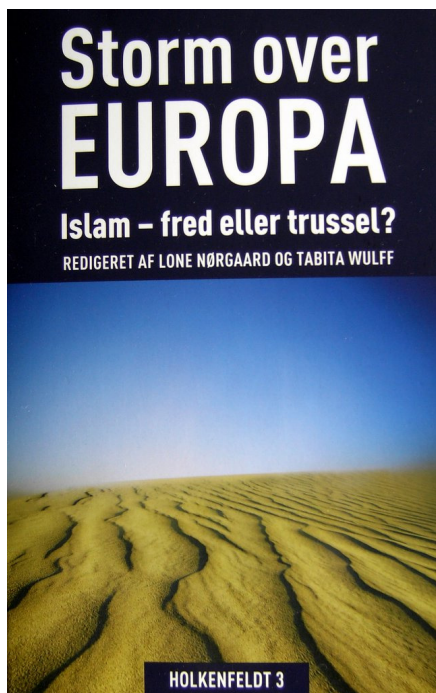
KB tror, at islam kan reformeres! Og helt afgørende for Europas fremtid, om de mange millioner muhamedanere vælger demokratiet eller sharia ...

KB mener, det var et vildspor, når man i Tyskland indgav politianmeldelse mod Koranen, fordi den opfordrer til drab på anderledes tænkende. Var det værre end at forbyde Hitlers »Mein Kampf«?

Torben Hansen skriver om EU, og den islamisering, som er en følge af dette neoimperialistiske makværks kriminelle folkeopløsningspolitik. En lang række af antinationale og antifolkelige organisationer virker for dette undergravende totalforræderi.

EU-kommissionen fungerer nærmest som et Politbureau, et politisk gangster-vælde, når de helt uden folkelig indflydelse har gennemtrumfet alskens aftaler og former for samarbejde med traditio-

nelt antidemokratiske kræfter og erklæret antivestlig målsætning i den islamiske verden. Stærkt reaktionære kræfter har overalt i muhamedanerlandene opnået stigende magt og indflydelse til at skrue tiden tilbage til fra før al vestlig indflydelse ...



Tabita Wulff mener, at »vi« burde have skaffet arbejdspladser, forbudt religiøse beklædninger og tvangsægteskaber og sørget for, at de fremmede kvinder kom ind på arbejdsmarkedet. Så havde »integrationen« ikke været mislykket! Her er jeg helt uenig – vi burde slet ikke have haft nogen indvandring, for den var helt uønsket af det store flertal af os. Og den var i øvrigt helt unødvendig og skadelig. Men kosmopolitterne krævede den som middel til folkeopløsning i Europa.

Integration af specielt muhamedanere ville aldrig kunne lykkes, uanset hvilke metoder man ville tage i anvendelse.

Skal vore efterkommere undgå at blive en minoritet, er det nødvendigt at kaste de fremmede ud af hele Europa. Demografisk aggression kan umuligt høre ind under menneskerettigheder.

Hvad statistikker angår, kan man ikke fæste lid til de officielle opgørelser. Der er sandsynligvis hen imod 40 millioner muhammeddyrkere i Europa, og cirka en halv million i Danmark. Og børnetallet pr. kvinde på 1,79 er et gennemsnitstal for danske og fremmede kvinder ...

TB påviser korrekt, at indvandringspolitikken er vejen til økonomisk ruin og undergang for europæisk civilisation.

En kæmpeindsats i ulandene som foreslået af mange vil desværre ikke stoppe den dybt reaktionært forankrede befolkningsvækst der. Så den eneste udvej er at stoppe strømmen med magt!

Men alt, hvad der ikke stopper befolkningsvækst, er ikke blot værdiløst, men tværtimod ødelæggende for os alle! Vil de folkeligt illoyale politikere besidde modet eller viljen til at betinge al hjælp med krav om étbarnsfamilier??? Mon?

TW mener, at prognosetallene (der er ren ønsketænkning!) skal bruges til at regulere indvandringen efter et postuleret behov. (Men har vi reelt et sådant? Eller nogensinde haft det?)

Carsten Ringsmose skriver om fremmedkriminaliteten. Myten hos fremmedlobbyen har altid været, at den ikke var højere end hos danskere, og kun omfattede ganske få højkriminelle. Men den er generelt langt højere. Og det gør den jo ikke mindre, at individer med erhvervet statsborgerskab bogføres under den danske kriminalitetsrate! Mener man virkelig, at de så er helt anderledes? Og det er helt klart individer fra den islamiske kulturkreds, især de unge, der står for den høje og grove kriminalitet.

De officielle tal sløres også af, at færdsselsbøder også er medregnet, og det forrykker jo billedet i de fremmedes favør! Korrigerede statistikker medfører ofte helt absurde konklusioner.

Poul E. Andersen påpeger, at menneskerettighedernes påståede universalitet på det mest absurde kolliderer med det uforbeholdne toleranceprincip hos kulturrelativisterne, som faktisk går totalitære kræfters ærinde. De, som afviser kvinders og vantros lighed med muhamedanske individer af hankøn! Og tillige demokrati som princip. Kulturradikalismen gør, strengt taget, ikke forskel mellem Jesus etik og Adolf Hitlers ...

Muhamedanere føler sig som herrefolk og kræver en dertil svarende respekt. Og når kulturrelativisterne giver efter, er de reelt diktaturets håndlangere. Enhver dialog fører blot til underkastelse og selvopgivelse.

PEA anfører dog, at en religion med islams indhold, og med en sådan »profet« slet ikke har krav på nogen respekt. Og påviser indvandringsmafias ufattelige hykleri og vilde blindhed.

Kan man iøvrigt forestille sig noget mere skizofrent end en kulturrelativist,

der optræder som en moralsk inkvisitor à la Immanuel Kant?

Thue D. Kærhus fremfører i sit essay Hannah Arendts påstand om, at det totalitære potentiale har sociale forudsætninger. Imod den påstand viser moderne erfaringer, at velstand ikke udgør nogen vaccine mod nihilismen (der jo egentlig lever videre i form af kulturrelativisme!)

Arendts påstand om, at det fragmenterede civilmenneske i løbet af ingen tid kan forvandle sig til et uhyre, er i øvrigt særdeles tvivlsomt! (Hitlers diktatur og krigsmaskine var ikke ledet af »lumpenproletarer«, men af iskolde akademiske bureaukrater. Nazismen var ikke noget, der »steg op af folkedybet«, Hitler kom først til magten, da Hugenberg's presse og tysk storkapital støttede ham.) Mange »forskere« hævder, at islams overgang til demokrati blot er et spørgsmål om tid! Det er yderst letsindig tale. Befolkningsvæksten skaber en nedadgående spiral, og det sociale niveau har ingen indflydelse på islams udvikling. Terrorismen skyldes alene, at alle dyrker en oldfascistisk døds kult. Demokrati er kun muligt, hvis man undergraver islam totalt, og med total kvindefrigørelse!

Paldam, som citeres, tager derfor fejl, når han konkluderer, at islamiske lande skal lære af Østasien. Det er udelukket, hvis islam bevares som kulturgrundlag. Det man kalder »islamisme«, er blot en genfødsel af det oprindelige islam, skabt på initiativ af Hassan al-Banna fra 1928. Det har derfor intet med vestlig totalitarisme at gøre. Det var snarere Mussolini, der var påvirket af Kemal Atatürk! Vestlig påvirkning har altid udgjort en tynd fernis i det islamiske område. Totalitarismen kan kun stadfæste sin magt gennem hjernevask. Derfor er islam den mest standhaftige af alle totalitarismer!

Helle Merete Brix har skrevet et virkeligt interessant afsnit om Det muslimske Broderskab fra 1928, islams genfødsel. Virkelig uhyggelig læsning, som burde chokere enhver, der ikke selv er skabsfascist; men netop denne totalitære gifts knopskud her i Europa anerkendes af de politisk korrekte som »moderate«! Selv om disse åbenlyse ekstremister erklærer, at målet er at erobre Vesten. En trojansk hest af enorme dimensioner, der hvert år fastlægger erobringens strategi. Hyklery er deres fornemste våben, udadtil taler de om fred og dialog, indadtil om jihad og sharia. Reelt står de for bestialske forfølgelser rettet mod

kvinder, jøder og »de vantro«; massevoldtægter og mord. Dokumentationen er omfattende. Lokale pampere og borgmestre kryber for dem. En af de værste, Tariq Ramadan, er rådgiver for Tony Blair. Journalister, EU-politikere og NGO'er fungerer reelt som kollaboratører for disse erobrere ...

Jørgen Grimstrups indlæg hedder Guds slave i moskeen, og det passer godt på de troende, der arbejder i eller opsøger moskeerne i Europa. Med deres fanatisme og dybt reaktionære holdninger skaber de et fjendtligt parallelsamfund. En konvertit, ansat ved Londons centrale moske, fortæller om sit »livssyn« – i en døds kult! Han er bl.a. utilfreds med, at islamiske lande er opdelt i nationalstater, og han går fuldt ud ind for sharia. Den er mest gennemført i Storbritannien. Liberalisme er ikke noget forsvar mod erobringen! JG skriver, at islam kan udvikle sig til en totalitær ideologi – nonsens, det har islam altid været. Og at det er en udfordring, vi må tage op! Hvorfor i alverden skal vi det? At forrædere har plantet en trojansk hest midt iblandt os, forpligter os aldeles ikke til at hæge om den!

I »Islams kvindesyn« beskriver Britta Mogensen på glimrende vis den afstumpede kvindeundertrykkelse i en kønsfascistisk mafiosokultur. Muhammed selv brugte sit profet-image som middel til at gøre kvindediskriminationen permanent. Koranen er i øvrigt fuld af selvmodsigelser, også på dette punkt, og det strider imod, at den skulle komme fra en gud. Muhammed påstod altid det, der mest styrkede hans magt. Koranen og hadith rummer mulighed for total vilkårlighed. Og der er intet belæg for, at islam skulle muliggøre andet end fundamentalisme. Angst for kvinders sexualitet og mænds ejendomsret over dem er islams grundlag. Målestokken for, hvor civiliseret et samfund er, er dets kvindebehandling. (Udtalt af Ibn Warraq.)

Tim Pallis gendriver myten, at islam kan være moderat. Islam er kun radikal. Et mindretal af »moderate muslimer« siger, de kan reformere islam ved hjælp af de (ophævede!) tolerante Mekkers i Koranen. Det er illusion. Både »moderate« og islamister bygger på samme fundament af skrifter og autoriteter, terror og fundamentalisme er ikke afvigelse. Shariatilhængerne kalder sig selv moderate, og også de erklæret moderate går ind for sharia. De vildleder os, som vore egne medier, den såkaldte venstrefløj og de kulturradikale.

Mogens Wenzel Andreasen har skrevet om musikken i islam. Der var tidligere en del gensidig påvirkning, men den er helt ophørt. Lige som på andre områder, videnskab, teknologi, litteratur og billedkunst, har islam i de sidste 5-600 år praktisk taget ikke bidraget med noget som helst. Ifald en islamisk erobring ser det sort ud, også for fremtidens musik.

I sit afsnit fortæller Kirsten Damgaard om den umådelige indskrænkethed, der gennemsyres så godt som alle muhamedanske indvandrere. De fleste vil aldrig falde til i et moderne vestligt samfund. De vil derfor (hvis de bliver her) isolere sig og danne fjendtlige parallelsamfund.

Carsten Ringsmoses indlæg om Tyrkiets »udvikling« viser klart, hvor forrykt EU er, når der loves et sådant land medlemskab af dette folkeopløsningsimperium. CR giver på grundlag af to besøg med 33 års mellemrum et håbløst billede af et Tyrkiet, hvor det meste af befolkningen drømmer om at komme til Europa – selv om de er helt uden kvalifikationer ...

Lone Nørgaard fortæller i sidste afsnit, at selv de mest uangribelige konklusioner om muhamedanernes køns holdninger af de politisk korrekte afvises som »racisme«, en stinkbombe, der effektivt skal kvæle al relevant kritik! I indlægget forsøger hun endnu engang at aflive to af lobbyens mest sejlivede myter, den om tørklædet, og den med, at kristen og islamisk fundamentalisme er af samme kaliber! (Citat: »Ingen er så blinde som dem, der ikke vil se«. De kredse der tror de har ret til at ombringe et folk, tror de er overmennesker – de leger guder.)

KD påviser, hvad tørklædet er: et overmenneske-, renheds- og slavesymbol. Kvindeundertrykkelsen er det centrale i islam. Hun nagler også de afgørende forskelle mellem islam og kristendom, de forskelle som bevirker, at islam altid er fundamentalistisk, hvilket i kristendom er misbrug og fejlfortolkning!

KA slutter med, at kampen for »vestlige værdier« kun lige er begyndt! Kan hun (som mange andre) ikke se, at hvis folkevandringen ikke stoppes effektivt gennem repatriering, er kampen tabt på forhånd? Skal det ende i borgerkrig?

Islam er hverken fred eller trussel, men en forlængst igangsat formeringskrig og erobring – efter Kosovo-metoden ...

Bent Jacobsen

Prophet of Doom

Prophet of Doom

En rejse gennem islams rødder

Islams voksende rolle som politisk ideologi har overrasket mange, og har pludselig gjort ideer og personer vigtige, som levede for over tusinde år siden. Centralt i det er Muhammed, grundlægger af islam og efter eget udsagn den sidste af en lang række profeter. Muhammed mente, at han var efterfølger til Abraham, Moses, David, Salomon, Esajas, Jesus etc., og hans liv er anført som eksemplarisk i koranvers 33:21. Islamske fundamentalister kan forventes at opføre sig som Muhammed, og dermed er kendskab til hans liv en uundværlig forudsætning for at bekæmpe dem.

Islams hellige skrifter er delt i to. Koranen er de ord, som Muhammed sagde han modtog fra Allah, og hadith er de ord og handlinger, han selv lægger navn til. Koranen er den vigtigste, men hadith anses også for inspireret af Allah. Interessant nok gav Muhammed ingen profetier.

Desværre er koranen en usædvanligt utilgængelig bog. Ikke alene er den skrevet i et svært sprog, fuld af gentagelser og uforståelige vers. Den er også uden logisk orden eller emnemæssig sammenhæng. For at forstå Muhammed og islam må man tage udgangspunkt i hadith, Muhammeds livshistorie. Og det er netop, hvad Prophet of Doom gør. Den bruger hadith – helt præcist Ibn Ishaq, Tabari, Bukhari og Muslim, som er de tidligste dele af hadith – til at fortælle hele historien om islam og Muhammed på en systematisk måde. Ved at inddrage samtlige tidlige islamiske kilder fra de første 300 år af islams levetid, fremstår der et klart billede af Muhammed og af islams udvikling.

Og det billede er yderst interessant. Lad os tage et eksempel.

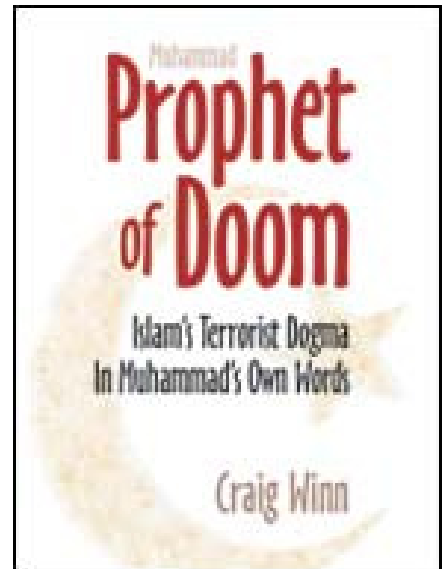
Prophet of Doom tager læseren gennem hundreder af episoder, der udsat for en logisk analyse viser manglende moral, forvrængning af forskellige gamle myter, genbrug af hedenske ritualer, masser af selvmodsigelser og en gud, der i bemærkelsesværdigt omfang giver sin talsmand ret til at gøre ting, der i alle andre kulturer ville føre til udstødelse. Et eksempel mere: Efter muslimernes første vellykkede karavaneoverfald (de havde forsøgt 11 gange før uden held) var der stor opstandelse over at muslimerne havde brudt arabernes tradition om ikke at plyndre og dræbe i de hellige måneder. Fanget i en pinlig situation

kommer der meget passende nogle koranvers, der tillader Muhammed at plyndre i Allahs navn, samt at udbredelse af islam og tilbedelse af Allah er vigtigere end tidligere tiders forbud mod krig. Her taber islam dobbelt. Ikke blot fremstilles Muhammed som en røverbaron. Allah selv bevæger sig samtidig så dybt ned i umoralsk opførsel, at tilbedelse af ham mister enhver mening, hvis man ønsker at leve i et retssamfund.

Læst kronologisk bliver historien om de Sataniske Vers, der gav Salman Rushdie en del problemer, klar. Det var den dag, Muhammed begyndte (!) at tilbede Allah. Indtil da havde han i 10 år tilbedt Ar-Rahman, en yemenitisk gud som har Sura 55 opkaldt efter sig. Det havde gjort ham ret upopulær i sin hjemby Mekka, hvor tilbedelsen af Allah og de mange andre guder i Ka'baen havde været hans slægts hovedindtægt i generationer. Ibn Ishaq (s. 165) beretter, at Muhammed blev overtalt med penge, kvinder og magt til at tilbede Allah og de andre (af)guder i Mekka. Men noget gik galt, og efter et år blev aftalen opsagt af hans slægt, og han blev smidt på porten. Efter den ikke specielt ærefulde flugt til Medina forkastede han de øvrige guder i Mekka med det kendte kampråb 'Allah-u-Akhbar', ('Allah er den største'). Denne skiften rundt mellem hvilken gud, der var den eneste sande at tilbede gik naturligvis mærkbart ud over hans ry som profet. Han forklarede sagen ved at erklære, at Satan havde givet ham de åbenbaringer. Og at man i øvrigt ikke skulle bekymre sig over det, da det var helt normalt for profeter at blive snydt af Satan til at give falske åbenbaringer. De Sataniske Vers markerer i øvrigt overgangen fra Muhammed som en almindelig helvedesprædikant til Muhammed som krigsherre, der løbende finansierer sin krig gennem plyndringer.

Mange af de sammenhænge, der afsløres, er inderligt morsomme. Og forfatterens humoristiske bemærkninger gør den første halvdel af bogen rigtig morsom. Anden del følger Muhammed ned i et stadig stigende misbrug af kvinder og plyndringer, hvor der ikke længere er så meget plads til morskab. Et kapitel er dedikeret til en sammenligning mellem koranen og Mein Kampf, en sammenligning der er mere relevant end behagelig. Det er ikke noget under, at de arabiske og tyrkiske oversættelser af Mein Kampf sælger i store oplag.

Forfatteren er selv inderligt kristen, og



det giver mange interessante sammenligninger mellem islam og kristendom, Muhammed og Jesus. Man kan være uenig i detaljerne, f.eks. af hans opfattelse af korstogene, men det ændrer intet ved analysens substans, der er og bliver baseret på islams egne skrifter. Et par andre teorier kommer frem undervejs, som han underbygger i skrifterne mens han samtidig har ærlighed nok til at sige, at et endeligt bevis ikke findes. En ting, der nok kan støde nogle, er forfatterens ret hyppige fordømmelse af den moral, der fremstilles i islams skrifter. Ganske vist er analysen velunderbygget med et væld af citater, men der er grænser for, hvor mange gange vi behøver at få at vide, at denne passage, dette afsnit er dumt og umoralsk. Det originale materiale taler for sig selv, vi behøver ikke have det skåret så meget ud i pap. Disse sætninger gør også, at nogle vil afvise bogen på grund af dens sprog.

Men sammenlignet med den store indsats, forfatteren har gjort for at gennemanalysere islam og Muhammeds liv, er forbeholdene beskedne. Det er en spændende og inderligt lærerig tur gennem islams skabelse. Det er ikke småting, man lærer, og efter at have været gennem disse næsten 1000 sider ved man mere om islam og Muhammed end de fleste muslimer. Og vil være i stand til at tilbagevise påstande om, at islam er en fredelig religion, at Allah og den jødisk/kristne Gud skulle være den samme, og mange andre naive ideer, der kan træffes i debatten. Bogen gennemgår næsten alt af betydning i Muhammeds liv og koranen, og er så fuld af originale citater, at man ofte vil kunne vinde en debat blot ved at finde de rele-

vante passager i koranen og hadith. Det er også vigtigt at vide, at forfatteren ikke har været selektiv i valg af materiale. Der findes enkelte positive og opbyggelige vers i koranen, og de bliver behandlet, når man møder dem. Bogen tager som udgangspunkt koranen og hadith for pålydende, fordi de opfattes som hellige og ufejlbarlige i islam, og fordi vi ikke har andre kilder til Muhammeds liv. Et afsluttende langt kapitel går en anden vej, og anvender moderne kildekritik på bøgerne. Det er

også meget interessant, da man ikke særlig tit får noget videre at vide om koranens udvikling som bog. At den muligvis har fået sin endelige udformning i Bagdad, ikke i Medina, relativt er bogens guddommelighed, og det interessante faktum, at de allerældste moskeer vender mod Jerusalem i stedet for Mekka antyder, at der er fusket mere med historien, end de islamiske lærde har lyst til at indrømme.

Et stort afsnit med citater sorteret efter emne gør det nemt at finde Muham-

med-citater til alle lejligheder. Alt i alt en spændende og relevant bog, der kan anbefales enhver, der ønsker en kritisk indføring i islam og Muhammeds eksempel. Forfatterens erklærede mål er at befri muslimerne fra islams undertrykkelse. Og hans bog er et glimrende værktøj til det.

Prophet of Doom er udsolgt fra forlaget. Men bogen kan hentes gratis på www.prophetofdoom.net.

Henrik Ræder Clausen

Kampskrift for Danmarks fremtid

**Mogens Camre:
Frihedens land.**

Europa, Danmark og truslen mod folkestyret.

(Forlaget Lysias, 2006. 277 sider).

Dansk Folkepartis utvivlsomt lyseste hoved har her begået en bog, der beskriver det væsentlige i alle de udfordringer, Danmark står overfor. Mogens Camre har en formidabel evne til at skære gennem alle flotte ord og tom symbolpolitik, ind til problemernes rent konkrete kerne, hvor udenomssnak er umulig og kun handlingen er tilbage. Med sit indblik bag kulisserne afklæder Camre de højtravende internationale institutioner og konventioner, der forsøger at sætte dagsordenen på tværs af folkenes vilje og frarøve dem førsteretten til fædrelandet.

Det fremgår klart af bogen, at EU er et elitært, planøkonomisk projekt, som skader mere, end det gavner, og som ikke kan klare sig uden USA i civilisationernes sammenstød. Det er ellers ambitionen for den fransk-inspirerede EU-konstruktion, der reelt bereder Europas opslugning i den tredje verden. Et fallit-bo anført af konkursryttere.

Vedr. islam fastslår Camre veldokumenteret, at "hovedkræfter i den islamiske kultur bevidst arbejder på at erobre et verdensherredømme." Han viser den islamiske civilisations uindpasselighed i den moderne verden, der for ham og for Dansk Folkeparti – som for næsten alle i Vesten – omfatter de positive kerneværdier: Økonomisk udvikling, frihed, demokrati, ligeberettigelse og retssikkerhed.

Det er bemærkelsesværdigt, at Camre, der om nogen konstant argumenterer for et forsvar for den verdslige rationalitet og værn om vore fremskridtssamfund mod overtro og religiøse mørkemænd, og taler for internationalt udsyn, opbyg-

ning af den tredje verden på moderne grundlag osv., udråbes til hadspreder og sort nationalist. Han vil dog netop sikre de progressive landvindinger i en tid, hvor mange tendenser udefra truer dem, og alt for mange "ansvarlige" herhjemme savner indsigt i truslernes væsen og omfang.

Der er så vist ingen forskelle mellem Dan Danske Forenings og Mogens Camres mål i kampen for Danmark. Har vi kritiseret Dansk Folkeparti, skyldes det partiets selvrosende markedsføring, der over for de nuværende kolossale opgaver svarer til, at man vil tage på ekspedition for at bestige Mount Everest og roser sig selv af at have pakket bagagen og være nået ud i entreen...

I civilisationernes sammenstød er "systemsiftet anno 2001" kun en krusning på oceanets overflade. Snart ses der ingen spor deraf, fordi de langsigtede tendenser – som så udmærket skitseres af Camre – slet ikke håndteres af regeringen og dens støtteparti, til dels endog forstærkes (især vedr. dødssejleren EU). I stedet for selvtilfredse sejrstoner burde det budskab, Dansk Folkeparti uafbrudt fremfører, være a la Churchills fra starten af 2. verdenskrig: "This is not the end. It is not even the beginning of the end. But it is, perhaps, the end of the beginning."

Er man krakilsk (og det er man), kan man også sætte et par fingre på Camres i øvrigt fremragende bog. Fx taler han om at "repatriere alle, som ikke støtter det danske samfunds frie og demokratiske normer." Der kan ikke lovgives ud fra en sådan rettesnor. Myndighederne kan ikke udpege og udskille enkeltpersoner på deres holdninger, særlig ikke når det gælder kulturer, der mestrer forstillelsens kunst til perfektion. Kriteriet kan kun være oprindelsesland og

ankomsttidspunkt efter skabelonen givet af Mogens Glistrups udkast til lovforslag om muhamedanerfrit Danmark. Samme indvendig gælder sådan set Camres udsagn: "Enhver forkyndelse, som strider mod Den Europæiske Konvention om Menneskerettighederne, må forbydes, og udenlandske forkyndere, som gør sig skyldig i brud herpå, skal udvises af landet." Muslimer bør så vist have lov til at afsløre sig selv via deres ytringer – på linje med alle andre – hvis de vel at mærke overhovedet skal opholde sig i landet! Det altoverskyggende problem er og bliver den rent demografiske, voksende dødvægt af "moderate" muslimer i Vesten, ikke nogle få åbenmundede (og for islams planer skadelige) agitatorer, der ved magt vil fremskynde, hvad den demografiske udvikling nok skal realisere på lidt længere sigt.

Endelig er der en inkonsekvens, når Camre vil ændre den danske velfærdsmodel, så "social turisme" udelukkes, hvilket "nødvendiggøres af EU-medlemskabet, som indebærer en håndhævelse af 'menneskerettigheder' i en fortolkning, som er umulig at forene med den danske velfærdsmodel." Men hvis Camre & Co. får magt til at ændre velfærdsmodellen, får de da også magt til at ændre Danmarks forbindelse til EU, så de af danskerne uønskede ændringer af velfærdsmodellen bliver overflødige! Camre ser et stort forbillede i USA, men dette lands socialpolitiske barrierer for indvandrere fungerer i praksis kun som en mild buffer for den grundlæggende demografiske forvandling, der så vel i USA som i Danmark altovervejende må hindres via helt håndgribelige tiltag i form af øget politi og murbygning ved landets grænser og fysisk udsendelse af de allerede indrejste.

Peter Neerup Buhl

Film

KURLAR VADISI – IRAK

Ulvenes dal

Produktionsår: 2006

Tyrkisk film. Sprængfarlig politisk action-film. Tyrkiets til dato dyreste filmproduktion. Et mesterstykke fra Tyrkiet! Disse ord beskriver meget godt hvad filmen "Ulvenes dal" (Kurlar Vadisi – Irak) byder på.

Handlingen

Udgangspunktet for filmen er baseret på en virkelig hændelse, som fandt sted d. 4. juni 2003 i det nordlige Irak. Amerikanske soldater anholder og ydmyger ti tyrkiske soldater ved at føre dem bort med hætter over hovederne, hvorefter soldaterne bliver gjort til offentlig skue. Efter dette faktum starter fiktionen:

En af de tyrkiske soldater kan ikke udholde ydmygelsen og skriver et afskedsbrev til sin ven Polat Alemdar før sit selvmord. For at hævne sin ven drager Polat Alemdar, en effektiv tyrkisk specialagent, med et par medhjælpere og en god last C4-sprængstof til Irak.

Millioner i biografen – bare ikke i Danmark, eller Vesten.

"Ulvenes Dal" blev to uger efter premieren set af 3,1 millioner mennesker i Tyrkiet, hvor næsten 500 biografier viser filmen. I Tyskland havde 65 biografier filmen på plakaten. Filmens succes blandt "tysskere" (læs: muhamedanere) fik Bayerns ministerpræsident Edmund Stoiber til at kræve filmen forbudt i Tyskland. "Denne uansvarlige film fremmer ikke integrationen, men sår had og mistro mod Vesten", og med adresse til Ankara: "Efter den positive, afdæmpede rolle, som den tyrkiske Regering har indtaget over for Muhamedtegningerne, ville det nu også være på sin plads med et klart ord om denne antivistlige hadefilm".

Så meget for demokratiets væsen og "åbenhed". Vi må åbenbart ikke se filmen og tage en efterfølgende diskussion!

Filmens hovedpersoner:

Jøden, lægen.

Lægen, som er jøde, bliver spillet af den amerikanske skuespiller *Gary Busey*. Han er en "rigtig jøde", som tjener penge ved at tage organer fra stakkels fattige muhamedanere og derpå sælge organerne til den rige del af verden.

Den onde "Bush", Sam Marshall

Den kyniske og arrogante skurk, amerikaneren Sam William Marshall spilles af *Billy Zane*. Sam står for alt hvad muhamedanerne betegner som "vestligt ondskab". Min tilsnigelse er at Sam symboliserer den amerikanske præsident Bush. Ihvertfald er Sam religiøs (som Bush) føler sig kaldet af Gud (som Bush), vil udadtil samle de etniske og religiøse grupper til at leve i samdrægtighed, men indadtil (i en samtale med den jødiske læge) vil han splitte landet og ønsker kaos og olie (som Bush).

Den gode terrorist, Polat Alamdar

Polat Alamdar, spillet af *Necati Sasmaz*,



bliver af tyrkerne selv betegnet som en tyrkisk James Bond. Han er da også et "rigtigt godt menneske". Med adskillige kilogram C4-sprængstof evakuerer han området INDEN han fyrer bomben af... Polat er hovedpersonen i filmen og står imod skurken Sam. Polat er den "gode" terrorist, som kæmper for retfærdighed i en uretfærdig verden.

Den gode Imam, Abdurrahman Hal-



lis Kerkukuki (får snart skrivekrampe af det navn)

Imamen i filmen bliver spillet af *Ghas-san Massoud*. Godheden selv. Imamen tager sig af de sultne, syge, fattige og hjemløse. Imamen bliver respekteret af alle grupper i Irak. Alt hvad han siger er godt og rigtigt. At ondskab skal bekæmpes med godhed, ikke med selvmordsbomber eller vold, for så vinder det onde (amerikanerne). Vi får således også (indirekte) at vide, at amerikanerne selv står bag terrorangrebet den 11. september 2001.

Karakteristikkene af hovedpersonerne

er naturligvis absurde, men ikke desto mindre det verdensbillede som filmen og muhamedanernes giver os:

Tænk sig, en jøde, som river organer ud af sine patienter for at sælge dem.. hvem andre end muhamedanerne har det billede af jøder.

Tænk sig en "god" muhamedanerterrorist, som ønsker færrest mulige ofre. Kan du selv genkende et sådan billede af en muhamedanerterrorist? At Necati Sasmaz yderligere bliver betegnet som en James Bond.. jo en tyrkisk – måske, men en Sean Connery: "shaken not stirred... (?) NEJ". Figuren Polat ejer simpelthen ikke den humor og selvironi, som skal til for at kunne kalde sig "James Bond" (men har muhamedanere i øvrigt humor?)

At Bush *ikke* skulle ønske sig fred i Irak, tjah det mener mange danskere desværre også - men dette er igen et billede skabt af muhamedanerne – Hvorfor pokker skulle Bush dog ikke ønske succesfuld fred i Irak, det ville da – undskyld udtrykket – være "en appelsin i Bush's Turban".

Min pointe

Filmene er et mesterstykke. Ved *ikke* at fremstille amerikanerne **for** stereotype, formår filmene at virke redelig og fremstiller et sympatisk billede af muhamedanerne. - Dette er et ret smart trick. I og med at filmene er blevet forbudt i flere lande og herhjemme kun er vist i små biografier i en udgave med tyrkisk synkronisering af amerikanske soldaters tale, er der næppe tvivl om at vi som potentielt publikum til filmene af importører eller myndigheder (en eller begge aktører?) anses som et "uinteressant" publikum.

Hvorfor så denne skjulte censur?

Simpelthen fordi filmene er for politisk og bringer et budskab frem som mange ikke bryder sig om. Et budskab som også DANSKERENS læsere generelt set nok er uenig i: At amerikanerne er onde. At amerikanerne prøver at skabe splid i stedet for samling af de forskellige religiøse og etniske grupperinger i Irak. At muhamedanerne er gode fredselkende mennesker. At Imamer er de mest kærlige mennesker. At terrorangrebet 11. september er begået af amerikanerne / jøderne selv.

Hvorfor vil jeg med denne anmeldelse

opfordre danskerne til at se filmen, når nu budskabet i filmen er så verdensfjernt? Simplethen fordi det også er demokratiets væsen. At se filmen og få den efterfølgende diskussion. Det er jo interessant at de fremmede muhamedanere her i Vesten styrter ind og ser filmen og efterfølgende giver udtryk for at det er det "sande" billede af verdenen. Dette viser at "integrationen" er fejlet (igen igen).

Tyrkiets optagelse i EU ligger for tiden højt på EU's dagsorden. Mørke kræfter mener Tyrkiet hører hjemme i Europa. Dette på trods af at Tyrkiet ligger i Lilleasien og er et muhamedansk land. I denne forbindelse er Ulvenes Dal også interessant; En indædt anti-vestlig film som den tyrkiske befolkning stormer ind og ser og som oveni købet kører som fjernsynsserie i Tyrkiet. Det lyder for mig som en farlig cocktail at lukke 80 mill. tyrkere ind i vor kulturkreds. En Vestlig kultur som tyrkerne tydeligvis forarger så meget - "København-kriterier" eller ej!
Derfor har vi ikke måtte se filmen! Derfor skal filmen ses! Det er min pointe.

PLUSSER:

Et kvalitetsprodukt med masser af action.

Filmens helt store scoop er personen Sam William Marshall spillet af den amerikanske skuespiller Billy Zane. Billy Zane spiller simpelthen fænomenalt den store "Bush"-skurk.

MINUSSER:

At filmen næsten ikke kan fremskaffes! At de amerikanske soldater ikke bruger amerikanske hjelme, en lille, men unødvendig skønhedsfejl når nu filmen ellers er gennemført "realistisk" på alle andre områder.

Fire (ud af fem) appelsiner i turbanen

Det ville nok være mest passende at give film danske flag heri DANSKEREN, men eftersom filmen langt fra er dansk og vestlig, må "appelsiner i turbanen" være en bedre karaktergivning. Filmene får hele 4 appelsiner ud af 5 i turbanen. Grunden til filmen ikke får fuldt hus er den totale mangel på humor eller lir.

Sådan får du set filmen:

Filmene kan IKKE købes eller lejes i video-butikker. Skulle det alligevel lykkedes for dig at skaffe dig en "officiel" udgave af filmen, får du en udgave hvor



amerikanerne er synkroniseret til tyrkisk tale og med engelske undertekster. Derfor er man henvist til at gå veje, som jeg normalt er stærk modstander af – nemlig fildelingsprogrammer: KAZAA, Edonkey o.a:

Hos en veninde har jeg set filmen/filmen, hvor amerikanerne taler amerikansk og tyrkerne tyrkisk:

Kurtlar.Vadisi.IRAK.2006.DVDRip.XviD-UnSeen.(osloskop.net)

Til denne ovenstående fil er lavet danske tekster, som kan nedtages her: <http://divxstation.com/subtitles.asp>

Søg på "kurtlar" og du vil finde de danske tekster, som passer til ovenstående filnavn.

De Fremmede selv om filmen (Fra Biografen: "Øst For Paradis")

Anmeldt af: Ahmet

"valla det er den bedste film som tyrkerne har lavet indtil videre.. den fortæller det virkelige liv i irak.. hvordan fucking amerikaner behandler/misbruger de uskyldige mennesker i landet..."

Anmeldt af: feyzu

"det er den bedste film jeg nogen sinde har set... Man for se sandheden i Irak, min mening er at alle skal se den..."

Anmeldt af: Kahraman

Filmene er taget fra den virkelige verden og blev filmatiseret, så man får en fornemmelse af USA's undertrykkelse og hvordan de splitter befolkningen, så der opstår intern borgerkrig."

Email:

duygucuk_2004@hotmail.com

"Det er bare en kanon suveræn god film, jeg anbefaler den til ALLE og enhver.. tag og se den og se verdens sandhed og få en bedre forståelse af hvad, der sker rundt omkring... total sej og god film.. man bliver både chokeret og påvirket over de scener der er, og får en bedre medfølelse i det der sker i Irak.. men en ting TAG OG SEE DEN.. mega fed film.. "

Anmeldt af: Recep

"I en tid, hvor man kan tillade sig at tegne en profet med en bombe i hovedet, som en person som selvmordsterrorist må man da kunne tåle en film, som bare viser de gængse billeder på en anden måde. Jeg ser ikke filmen som udtryk for den tyrkiske befolknings holdning, det er lige så meget kommerciel eller kunstnerisk produktion som filmene Midnight Express og Ararat og for den sags skyld Muhammed tegningerne.

Anmeldt af: Basak

"Det er da fedt på en måde at sådan en film viser sandhederne! for hvad der sker i Irak uden vi ved det. På Abu-Graib fængslet f. eks."

Anmeldt af: USTA

"Denne Film SKAL ses af alle TYRKER som har følelsen med i denne tv serie, biograf filmen er blevet en Stor succes i TYRKIT, man regner med at der vil komme 5 millioner mennesker i TYRKIT for at se KURTTLAR VADISI İRAK "

Af Henrik Hartig

Foreningsnyt

Jubilæumsreception

Alle nuværende og tidligere medlemmer samt venner af Den Danske Forening inviteres til reception i anledning af foreningens 20 års jubilæum.

Sted: Lokale 7, Kildegården, Helligkorsvej 5, Roskilde

Tid: Lørdag d. 17. marts kl. 14.

Korte taler af:

Folketingsmedlem Søren Krarup

Foreningens første formand Johannes Clemmesen

Tidligere formand og redaktør Sune Dalgaard

Tidligere formand Ole Hasselbalch

Nuværende formand Harry Vinter

Samt gæstetalere fra Norge, Sverige og Tyskland

Musikalsk underholdning ved Åse Clausen Bjerg

Ved receptionen præsenteres jubilæumsbogen "20 år for Danmark"

Alle tilstedeværende får et eksemplar

Af hensyn til mad og drikke bedes man tilmelde sig på forhånd

pr. e-mail: danskeren@danskeren.dk

eller telefon: 86 13 24 01

Møde i København

Forfatteraften:

Hvad sker der i Sverige?

Den svenske forfatter John Järvenpää fortæller om forholdene i Sverige under den nye borgerlige regering

Sted: Kulturhuset, Ahlefeldtsgade 33, lokale 1

Tid: Onsdag d. 4. april kl. 19

Arrangør: Keld Anthony

Møde i Århus

Medlemsmøde

Sted: Cykelbanens lokaler, Jyllands Allé 79

Tid: lørdag d. 17. marts kl. 14 – 16:30

Mødets indhold vil blive annonceret på

www.dendanskeforening.dk

fra d. 2. marts.

Ny bog 20 år for Danmark

I anledning af jubilæet udgiver foreningen en bog, hvori personer, som har været med siden starten - eller næsten siden starten - hver fortæller om deres oplevelse af de 20 år.

Bogen tilsendes frit ved indsendelse af 100 kr. på girokonto 454-7551

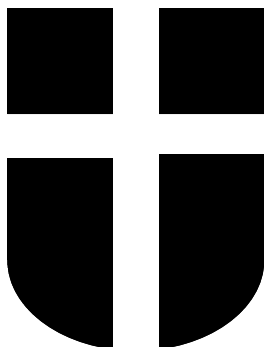
Anfør "20 år" på girokuponen

Nye foldere hjælp søges til omdeling

I anledning af jubilæet har foreningen udarbejdet en ny folder "Hvad sagde vi?!", hvori udsagn fra foreningens første år sammenholdes med den faktiske udvikling.

Vi behøver hjælp til at få folderen omdelt!

Alle, som vil give en hånd med, bedes henvende sig til tlf. 86 13 24 01 eller e-mail: danskeren@danskeren.dk



DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsendes på Den Danske Forenings girokonto.



Hvem ved hvad om DDF?

Test din - eller andres - viden om Den Danske Forening.

De 13 rigtige findes på side 7

	Spørgsmål	3 muligheder	1	X	2
1	Hvem var DDFs første formand?	1) Sune Dalgaard x) Johannes Clemmesen 2) Søren Krarup			
2	Den tidligere formand Ole Hasselbalch er professor. I hvad?	1) Jura x) Historie 2) Fysik			
3	Hvor mange faner har Danmarkssamfundet skænket til DDF	1) 2 x) 3 2) 4			
4	Hvornår indstiftede DDF Danmarksfonden?	1) 1990 i 50-året for besættelsen x) 1995 i 50-året for befrielsen 2) 1997, da foreningen fyldte 10 år			
5	Hvad hed det sted ved Korsør, hvor foreningen igennem flere år afholdt sommerstævner?	1) Skovhuset x) Skovkroen 2) Skovhotellet			
6	Hvad var det for et hemmeligt våben, foreningen satte ind for at overdøve råbende demonstranter ved sommerstævnet i 1996?	1) Højttalere med fædrelandssange x) To mand med trompeter 2) En mand med sækkepibe			
7	Hvor mange numre incl. særnumre er der i alt udkommet af Danskeren?	1) 93 x) 103 2) 113			
8	Hvor mange biblioteker abonnerer på Danskeren?	1) 13 x) 23 2) 33			
9	Hvor havde DDF postadresse i sine første år?	1) Holte x) Århus 2) Roskilde			
10	Hvordan lyder DDFs slogan?	1) Pas godt på Danmark x) Stop indvandringen 2) Islam – nej tak			
11	På hvilken dato fylder DDF år?	1) 8. marts x) 18. marts 2) 28. marts			
12	DDFs nye næstformand er i forvejen formand for en anden forening. Hvilken?	1) Information om Danmark x) Trykkefrihedsselskabet 2) Århus mod Moskeen			
13	Hvor mange styrelsesmedlemmer er blevet dømt for forhånende udtalelser efter § 266b?	1) 0 x) 1 2) 2			

Indmeldelses- og bestillingskupon

Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.

Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.

Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*